

РОБЪРТ ХАУЪРД КРАЛ КУЛІ

Превод от английски: Христо Карликов, 1994

chitanka.info

ПРОЛОГ

Малко се знае, о, Принце, за епохата, позната ни като Вековете преди Голямата Катастрофа. От Немедейски хроники до нас е стигнала само нищожна част от истината, обвита в мъглата на времето.

Историята започва със създаването на Цивилизацията преди Катастрофата, Цивилизация, известна като времето на Седемте Империи — Верулия, Грондар, Туле, Комория, Валузия, Камелда и Окс.

Народите, населявали земите им, говорели подобен език, издаващ общия им произход от дълбините на времето. На Юг съществували и други кралства, в които хората говорели друг език и произхождали от по-древна раса.

На островите, далеч в Западния океан, живеели варвари, наречени Пикти. Варвари населявали и Атлантис — малкия континент-джудже, разположен между островите на Запад и голямата земя, наричана Турклан. Големи острови в Източния океан били обитавани от други варвари — Лемуриите.

В пространни земи все още не бил стъпвал човешки крак. Макар и големи по площ, цивилизованите страни заемали сравнително малка част от повърхността на планетата. Най-близко до океана била разположена Валузия, а най на Изток — Грондар. Извън неговите граници лежали голи и пуссти земи. По тези забравени от боговете места обитавали диви, примитивни племена. Далеч на Юг съществувала тайнствена цивилизация, нямаща нищо общо с културата на Седемте Империи, за която се говорело, че е родена още преди появата на човека.

Бавно Империиите започнали да деградират — армиите им били попълвани от наемници — Пикти, Атланти и Лемури. Те често ставали Генерали на Имперските войски, висши държавни служители, а понякога и Императори.

За тия дни на жестоки битки, храброст, предателство и поражения съм написал този свитък, о, Принце.

За дните на кървави кланета, безпримерна храброст, черна омраза, величие и тежки изпитания...

Атер Ал Дийн
Хипеборейска хроника

ИЗГНАНИКЪТ ОТ АТЛАНТИС

Слънцето залязваше. Последните отблясъци се плъзгаха по равнината и лежаха като корони от кръв върху покритите със снегове планински върхове. Тримата мъже, наблюдаващи края на деня, поеха с пълни гърди свежия хладен вятър, идващ от гъстата гора, и продължиха заниманията си.

Единият, надвесен над малък огън, където се печаха няколко къса месо, повдигна глава и извика:

— Всичко е готово! Кулл, Кхор-нах, хайде да ядем!

Беше млад — почти момче, с широки рамене и изпъкнали мускули.

Най-възрастният от тримата, с масивно телосложение, огромни мускули и мрачно лице, взе копието си и се запъти към огъня.

Другият беше млад, като момчето, което приготвяше храната, но по-висок, с развити заоблени мускули на плувец и бегач. Косите му бяха черни, падаха на вълни по раменете му и контрастираха със студените му сиви очи.

— Крайно време беше — каза той. — Гладен съм.

— Имало ли е време да не си бил гладен, Кулл? — попита със смях другият младеж.

— Когато се бия — отвърна Кулл сериозно.

— Тогава си гладен за кръв, момче — прекъсна ги по-възрастният мъж. — Ам-ра, стига сте дрънкали, дай храната!

С падането на нощта вятърът стана студен. В далечината се чу рев на тигър.

Кхор-нах инстинктивно протегна ръка към изправеното до него копие.

Кулл обърна глава и студена светлина проблесна в мразовитите му сиви очи.

— Ивичестите братя ловуват тази нощ.

— Те боготворят изгряващата Луна — каза Ам-ра и посочи на Изток.

— Защо? — попита Кулл. — Лунната светлина ги прави по-невидими за тяхната плячка ли?

— Някога, преди хилядолетия — каза Кхор-нах, — Кралят на тигрите, подгонен от ловци, призова на помощ Жената на Луната. Тя му спуснала стебло, по което се изкачил. На Луната бил в безопасност и дълго живял там. Оттогава всички ивичести братя боготворят Луната.

— Всичко това са детски приказки — отвърна замислено Кулл. — Защо трябва ивичестите братя да боготворят Луната, задето е спасила един преди хиляда години? Много от тях, подгонени от ловци, са успявали да изкачат Скалата на смъртта, но никой не я боготвори. А и как ще помнят всичко това след толкова време?

Кхор-нах свъси гневно вежди.

— Готов си да спориш за всичко, Кулл! Да се присмиваш на старейшините на племената, на легендите, дошли от древността. Присмиваш се дори на хората, които са те осиновили! Тази легенда е вярна, защото е предавана от поколение на поколение, хиляди години. Това, което е било винаги, трябва винаги да бъде!

— Не го вярвам — упорито повтори Кулл. — И тези планини не се срутват, но някой ден ще се сринат и ще изчезнат. Някой ден морето ще покрива тези върхове...

— Стига с тези богохулства! — изкрещя Кхор-нах яростно. — Кулл, ние сме близки приятели и те извинявам заради младостта ти. Трябва да се научиш на нещо — да уважаваш традициите. Не се подигравай с обичаите и начина на живот на хората. Ти, когото тези хора спасиха от дивата джунгла и му дадоха дом и племе.

— Бил съм отвратителна бяла маймуна, скитаща из джунглите — отвърна честно Кулл, без никакво чувство за срам. — Не съм можел да говоря езика на хората, а приятели ми били само тигрите и вълците. Не знам какви са били хората от моето племе, нито каква кръв тече във вените ми.

— Това няма значение — каза Кхор-нах, гласът му бе спокоен. — Като че ли произхождаш от племената, живеещи в Тигровата долина, изчезнала по времето на Големия потоп. Но това е без значение. Ние те приехме и ти стана великолепен ловец и храбър воин...

— Ще се намери ли младеж, който да хвърли копие като него? — прекъсна го с блеснали очи младият Ам-ра. — Има ли в племето борец, с когото той да не може да се справи?

— Вярно е! — отвърна Кхор-нах. — Той е гордост на племето ни, но трябва да контролира езика си и да се научи да тачи светините на миналото!

— Не се подигравам — отвърна добродушно Кулл. — Но зная, че много неща, които жреците разказват, не са верни. Тичал съм хълбок до хълбок с тигрите и познавам дивите животни по-добре от жреците. Животните не са нито Богове, нито пратеници на Злото, а просто живи същества без завистта и жаждата за богатство на хората...

— Още богохулства! — извика Кхор-нах и вдигна ръце към небето...

Ам-ра се опита да смени темата.

— Чух тътена на крайбрежните барабани рано сутринта. Има битка в морето. Сигурно корабите на Валузия нападат Лемурийските пирати?

— Дано и двете се затрият — промърмори Кхор-нах.

Очите на Кулл заблестяха.

— Валузия? Земята на загадките! Някой ден и аз ще видя прочутия Град на Чудесата!

— Проклет ще е за тебе този ден! — изръмжа Кхор-нах. — Ще бъдеш окован във вериги, безсилен от мъчения. Никой от нашата раса не е видял Великия Град, освен като роб!

— Дано Злите демони го погълнат — промърмори Ам-ра.

— Проклетия да се сипят над нея! — извика Кхор-нах, махайки с юмрук на Изток. — За всяка капка атлантска кръв, за всяко робско страдание в проклетите им галери, нека тъмна прокоба да тегне над Валузия и всички Седем Империи!

Кулл си отрязва още едно парче от печеното.

— Бил съм се с Валузианци — каза той, — храбри са наистина, но умират като всички други. Не използват и магьосничество по време на боя.

— Бил си се с обикновени войници от крайбрежните постове! — подхвана запалено Кхор-нах. — Повечето от тях дори не са Валузианци, а хора от други племена, които са допуснати да живеят по тези места, за да пазят Северното крайбрежие на Империята. Почакай

да се срещнем с истинската им сила — Черните ескадрони или със самата Валузианска армия, като мен на младини. Това бяха години! Тогава имаше кръв за пиене! С Гандаро от Клана на Копието аз нападнах бреговете на Валузия. Бях по-млад от теб, Кулл. Петстотин бойци от бреговете на Атлантис подложихме всичко по пътя си на огън и меч. Навлязохме дълбоко в земите на Империята. Само четирима от нас се завърнаха. Пред селцето на Ястребите, което току-що бяхме изклали и опожарили, три отряда от Черните ескадрони се хвърлиха срещу нас. Хей, там копията пиха кръв и мечовете бяха жадни за битка! Клахме и ни клаха, но когато грохотът на сражението замря, четирима, само четирима от нас успяхме да се измъкнем и всички бяхме ранени!

— Аскаланте ми каза, че стените около Кристалния град са десет пъти по-високи от едър мъж, че блясъкът на златото и среброто ослепяват очите, а жените по улиците и високите балкони били облечени в странни дрехи и много красиви — замислено продължи Кулл.

— Е, да, той ще знае — мрачно отговори Кхор-нах, — защото беше толкова време роб сред тях, че забрави истинското си атлантско име и се нарича с това, което Валузианците са му дали.

— Но той избяга! — намеси се Ам-ра.

— Да, но за всеки избягал роб седем се скапват в тъмниците или галерите им. Умират всеки ден, защото мъж, роден в Атлантис, не може да бъде роб.

— Ние сме врагове със Седемте Империи още от зората на времето — прошепна Ам-ра.

— И ще бъдем, докато свят светува! — отвърна Кхор-нах с дивашка усмивка. — Защото Атлантите са най-непримиримите от всички.

Ам-ра се надигна, взе копието си и се приготви да стои на пост. Останалите двама легнаха в гъстата трева и заспаха. Какво сънуваше Кхор-нах? Битки, може би, тътена на стадата диви биволи или някое момиче от пещерите. А Кулл?

През мъглите на съня си той чуваше слаба, далечна мелодия от фанфари.

Обгръщаше го облак, излъчващ сияние. Внезапно облакът се разнесе. Озова се над равнина — в единия ѝ край се бяха скупчили

тълпи хора, долавяше слаб звук от удари на стомана. Пространството се изпълни с гърмящ звук, в който звучаха думи на непознат за него език. Мъглата се отдръпна и се появи лице на мъж, сурово и мъжествено, а над него стоеше корона. Лицето беше неподвижно, лице на ястреб, със сиви очи като студен океан. Звукът ставаше все по-силен и той долови някои от думите:

— Ура за Краля! Ура за Краля! Кулл! Кулл!

Кулл се събуди и скочи на крака. До него тихо спеше Кхор-нах, по-нататък видя Ам-ра — гола бронзова статуя, огряна от червената Луна. Кулл погледна оскъдното си облекло — леопардова кожа, завързана около бедрата, пристегнатата с широк кожен колан около кръста. Кралят Кулл! Сънят все още беше пред очите му. Той разтърси глава и заспа отново.

Станаха рано сутринта и се отправиха към пещерите, обитавани от племето. Слънцето бе още ниско над хоризонта, когато стигнаха до тях.

— Погледнете! — извика остро Ам-ра. — Ще горят някого.

Пред пещерите беше забит голям дървен стълб, за който бе завързано младо момиче. Стоящите наоколо хора гледаха с мрачни лица. В очите им се четеше само любопитство от предстоящото зрелище и нито капка милост или съжаление.

— Саринта — каза Кхор-нах. — Тя се омъжи за Лемурски пират! Смърт на кучката!

— Прав си, Ловецо! — прекъсна го жена с каменно изражение. — Тази кучка, която донесе срам на Атлантис, като избяга с проклетия пират. Тази сутрин корабът им бе разбит от Валузианците. Мъжът й умря, а тя бе изхвърлена на брега до пещерата на племето. Боговете не прощават никому!

Кулл погледна вързаното момиче със съжаление. Не можеше да разбере защо тези хора се отнасяха така към човек от тяхната кръв, от собственото им племе, само защото бе избрала за мъж неприятел на расата им? От всички очи, вперени в момичето, той успя да види само в погледа на младия Ам-ра тъга и съчувствие.

Не знаеше какво изразява собственото му лице, но очите на обреченото момиче се впиха в неговите. В погледа й нямаше страх, а силен зов за помощ. Кулл погледна към дървата струпани пред краката й. Скоро жрецът, който произнасяше магичните думи за Вечно

Проклятие, щеше да ги запали с факлата в лявата си ръка. Ръцете и краката ѝ бяха завързани здраво за стълба. Нямаше начин да я освободи, тълпата щеше веднага да му попречи. Очите на девойката бяха все още впити в неговите. Той докосна с ръка дългия нож в колана си. Момичето разбра, кимна леко, в очите ѝ се четеше облекчение. Бърз като нападаща кобра, Кулл изтегли острието и замахна. Ножът се заби точно над лявата гръд и девойката умря моментално с усмивка на устните.

Докато хората около него стояха стъписани и изумени, той си проправи път и хукна покрай скалата, обграждаща пещерите. Беше стигнал вече края ѝ, когато един от мъжете грабна лък и обтегна тетивата. Очите му се присвиха. В този момент вцепенението, обхванало хората, изчезна и всички завикаха. Младият Ам-ра като че ли случайно се блъсна в стрелеца. Стрелата излетя далече встрани от целта и в следващия момент Кулл изчезна от погледите им.

Зад гърба си чуваше крясъците на хората от племето, обзети от жажда за мъст, че бе нарушил свирепите им закони, но беше спокоен.

Нямаше мъж в Атлантис, който би могъл да надбяга или хване Кулл.

* * *

Кулл успя да се спаси от преследвачите си, но знаеше, че вече няма сигурно място за него. Новината щеше да обиколи бързо всички крайбрежни племена и всеки би сметнал за чест да вземе главата му. Той не се страхуваше от битки, но беше достатъчно разсъдлив да разбере, че животът му в Атлантис винаги ще бъде в опасност. Имаше и нещо друго, по-силно от опасностите — мечтата му да види Валузия, Кристалния град и другите Империи. Сънят от предната нощ бе предрешил пътя му.

От Атлантис до Голямата земя го делиха не повече от сто-двеста мили. Една нощ, когато Луната бе залязла, той успя да открадне голяма лодка от едно от крайбрежните племена. Разгъна платното и се насочи на Изток. Беше пътувал около три дни, когато големият Лемурийски кораб забеляза лодката и я нападна. Кулл се би като тигър, но числеността на нападателите го принуди да се предаде. Попаднал в

плен на Лемурийските пирати, той прекара две години окован за греблата на кораба им. Мислеше, че животът му ще свърши тук, когато при един бунт на екипажа успя да избяга. Бяха на по-малко от миля от бреговете на Валузия и той успя да преплува до спасителния бряг.

Заскита сам към вътрешността, но бе нападат от банда ловци на роби и продаден за гладиатор на Голямата Арена в Града на Чудесата. Огромната му сила, добита на галерата, съчетана с бързина и ловкост, скоро го превърнаха в любимец на публиката. При летните борби в чест на Върховния бог Валк той стана победител и по стара традиция бе освободен. Постъпи като много други наемник в Армията на Валузия, отличи се във Войната с Грондар и след две години беше назначен за командир на наемниците.

Въввлече се в политическите борби за трона, на който царуваше, потънал в разврат и жестокост, крал Брона. Народът на Валузия ненавиждаше Краля си и Кулл, подкрепен от войските си и група недоволни Валузиански благородници, нападна кралския Дворец. Не срещна особена съпротива — всички бяха намразили жестокия и налудничав Крал. В битката Кулл лесно уби Брона и изтръгна короната от окървавената му глава.

Мечтата бе станала реалност — младият варварин от Атлантис седна на престола на могъщата Валузия!

ГЛАВА ПЪРВА

КРАЛЯТ

Кралството на Сенките

Звукът от приближаващите фанфари ставаше все по-силен, подобно тихото бучене на вълните по сребристите пясъци на Валузия.

Тълпата, събрана на централния столичен площад, крещеше, жени хвърляха екзотични цветя от покривите и балконите на къщите под ритмичния звук от хиляди сребърни копита. Първата редица на могъщата Армия се появи на широката бяла улица, заобикаляща покритата със злато Кула на Красотата.

Първи крачеха воините с тромпетите — стройни младежи, облечени в пурпурно.

След тях вървяха стрелците с лъкове — високи мъже от планините, следваше ги тежковъоръжената пехота — дългите копия се поклащаха в такт със стъпките им, щитовете блестяха на слънчевите лъчи с цвят на стара мед.

Веднага след тежковъоръжената пехота яздеха ескадроните на Червените Унищожители — най-страшната армия в света. Всички бяха на великолепни коне, облечени в червено от шлемовете до шпорите. Воините стояха гордо на седлата, вперили поглед напред, без да обръщат внимание на околния шум. Бяха като бронзови статуи, стиснали в ръцете си тежки копия, насочени нагоре.

Гордите им редици следваше смесената тълпа на наемниците. Лицата им бяха свирепи, див пламък гореше в очите им. Тук имаше мъже от Му и Као-у, от хълмовете на Изток и от Западните острови. Носеха копия и тежки двуостри мечове. От коланите им стърчаха ножове и ками. Отделно от тях вървеше групата на стрелците с лъкове от Лемурия.

Подире им мина леката пехота. Шествието завършваше с още младежи с тромпети.

Великолепната гледка изпълваше с гордост сърцето на Кулл, владетеля на Валузия. Той не наблюдаваше шествието от Топазения

Трон, изправен пред Кулата на Красотата, както беше вековната традиция на кралете на Империята. Беше яхнал могъщ жребец, като истински Крал-воин. Очите му, изпълнени с гордост, се спряха на тромпетистите, без да се задържат дълго. Погледът му проследи за по-дълго следващите колони войници и блесна триумфално, когато Червените Унищожители се спряха пред него, за да му отдадат чест. От стотиците разпръснати Черни ескадрони Кулл бе успял само за две години да създаде непобедима кавалерия, всяваща ужас у неприятелите.

Очите му се разтвориха и в тях се появи буен пламък при вида на наемниците. Те не поздравяваха никого, вървяха с изправени рамене и гледаха Кулл в очите. В погледите им се четеше скрита арогантност и дързост, примесена донякъде с възхищение — все пак Кулл беше един от тях.

Погледът на Краля беше суров, той почиташе смелите мъже, а нямаше по-смели от тези, които преминаваха пред него.

Но Кулл бе все още достатъчно варварин, за да ги обича. Много от тях бяха врагове от векове на родното му племе и макар че сега името на Кулл се произнасяше навсякъде с проклетия в Атлантис, старата омраза не се забравяше лесно. Кулл не беше Валузианец, времето все още не бе заличило спомените за Атлантис.

Армията отмина и той подкара коня си към Двореца, следван от военачалниците си.

— Армията е като острие — каза Кулл. — Не трябва да се оставя да ръждясва.

Яздеха през стълпотворението от хора, дошли да гледат парада. Отвсякъде се чуваха викове.

— Това е Кулл! Самият Кулл! Вижте го, вижте ръцете, раменете му. Да живее Кралят!

Сред възторжените викове се долавяха и други, по-тихи, изпълнени с омраза.

— Кулл, проклетият узурпатор от варварските земи. Срам за Валузия! Варварин стои на трона на кралете!

Кралят не обръщаше внимание на виковете.

Със сила бе изтръгнал короната и властта на Валузия и със сила здраво я държеше в ръцете си. Един мъж срещу цяла нация!

В Двореца Кулл остана да поговори със съветниците си, за да обсъдят държавните дела. Накрая отиде в огромната тронна зала, както изискваше обичаят, и загуби повече от час във формални и банални фрази с първите благородници и дами на двора. Когато всички се сбогуваха, Кралят, останал сам, се облегна на огромния топазен трон и продължи да разисква с най-близкия си съветник Ту държавни въпроси. Не бяха говорили и половин час и един от стражите влезе да съобщи, че пратеник от посолството на Пиктия чака на вратите.

Кулл погледна стоящия пред него Пикт с безразличие. Мъжът му върна погледа със същото чувство. Беше среден на ръст воин, с масивни рамене, тъмен като повечето от расата си, със силно телосложение. От изсеченото му като бронз лице гледаха две пламтящи и не особено дружелюбни сини очи.

Пратеникът се изпъна и каза:

— Главатарят на старейшините Ка-ну, дясната ръка на Краля на всички Пикти, ти праща поздрав и казва: „Има приготвен трон за празника на изгряващата Луна за Кулл, Крал на Кралете, Господар на Господарите, Император на Валузия.“

— Добре — отвърна Кулл. — Предай на Ка-ну Древния, посланик на Западните острови, че Кралят на Валузия ще пие вино с него, когато Луната изгрее над хълмовете на Залгара.

Пратеникът не помръдна.

— Имам съобщение само за Краля, не и за тези роби тук — той махна пренебрежително с ръка.

Кулл освободи съветниците си и погледна внимателно пратеника. Мъжът пристъпи по-близо и прошепна:

— Ела сам на празненството тази нощ, Кралю. Това ми поръча моят господар.

Очите на Краля се разшириха и придобиха металносив блясък.

— Сам?

— Да.

Гледаха се безмълвно. Старата вражда не беше изчезнала. Пиктите бяха вековни врагове на Атлантите. И сега зад културните фрази на учтивостта, казани на език, който дори не беше техен, очите им искряха като на зверове. Кулл можеше да бъде Крал на Валузия, а Пиктът — пратеник в Двореца, но тук, в Залата на Кралете, се гледаха

двама племенни врагове, готови за бой, докато в ушите им шепнеха призраците на диви воители и древни врагове.

Върху устните на Краля се появи усмивка, прилична повече на озъбване на див звяр.

— И така, да дойда — сам? Откъде мога да бъда сигурен, че идваш от Ка-ну?

— Казах — бе краткият отговор.

— И кога един Пикт казва истината? — присмя се Кулл. Той знаеше, че Пиктите никога не лъжат, но искаше да подразни мъжа.

— Виждам плана ти, Кралю — отговори невъзмутимо Пиктът. — Искаш да ме разгневиш. Валк ми е свидетел, няма нужда да продължаваш. Достатъчно съм ядосан и те призовавам на дуел с меч, копие или кама, на кон или пеша. Ти Кулл ли си, или мъж?

Очите на Кулл блеснаха от възхищение. Като всеки смел воин, той уважаваше смелостта на другите. Реши да не дразни повече пратеника.

— Крал не може да приеме предизвикателство от безименен дивак — присмя се той, — нито пък Императорът на Валузия ще наруши неприкосновеността на един Пратеник. Позволявам ти да се оттеглиш. Кажи на Господаря си, че ще дойда.

Очите на Пикта светеха със смъртоносен блясък. Все пак той успя да надделее примитивната си жажда за кръв, обърна се рязко и излезе от залата.

Кулл се облегна на трона и се замисли.

Ка-ну искаше да отиде сам? Защо? Предателство? Той мрачно поглади с ръка дръжката на меча си. Не вярваше, че тук има замесено предателство — Пиктите ценяха високо съюза си с Валузия — Кулл можеше да е воин от Атлантис и наследствен враг на Пиктите, но сега бе Император на Валузия. Най-мощният съюзник на хората от Западните острови.

Той дълго размишлява върху странното стечение на обстоятелствата, което го бе направило приятел на старите си врагове и враг на старите си приятели.

Стана и се заразхожда из залата с бързи, безшумни стъпки на тигър. За да задоволи амбициите си, беше прекъснал вериги от приятелства и традиции.

И хвала на Валк, бог на морето и земята, той бе реализирал желанието си! Беше Крал на Валузия — една пропадаща и дегенерираща Империя, Империя, живееща повече със сънища и мечти за преминалата слава, но все още мощна и най-велика от Седемте Империи. Валузия, земя на Сънищата, я наричаха племената и понякога му се струваше, че наистина е така. Струваше му се, че върви насън — чужди му изглеждаха интригите на придворните в Двореца, странни му се виждаха и хората, обитаващи тази земя. Всичко беше като маскарад. Дори и завладяването на трона беше лесно — кратка схватка и тиранът, когото всички мразеха, бе убит.

След това — бързи преговори с амбициозни благородници, съгласието на големите владетели и Кулл, наемникът, изгнаникът от Атлантис, се издигна до върха на мечтите си. Беше станал Император на Валузия, Крал на Кралете. Сега все му се струваше, че да вземе всичко това, бе много по-лесно, отколкото да го запази. Пиктът му бе напомнил за свободното диво детство. Обхвана го особено чувство. Кой беше той — устремен към целите си човек от планините и морето, за да управлява една раса, мъдра с мистицизма и древността си. Една древна раса...

— Аз съм Кулл! — изкрещя той, отмятайки глава назад. — Аз съм Кулл!

Соколовите му очи огледаха залата. Доверието в силите му се възвърна.

А в полутъмнината на залата един от висящите стенни гоблени леко се помръдна — съвсем леко, като че ли от полъх на вятър.

ГЛАВА ВТОРА

ТАЙНИТЕ НА ВАЛУЗИЯ

Луната все още не бе изгряла. Огромната градина на Пиктското посолство беше осветена с факли. Кулл предаде коня си на един от стражите, прекоси градината и се отправи към палата на Ка-ну, посланик на Западните острови. Срещу стария държавник бе поставен трон, Кулл се отпусна в него и впери очи в домакина.

Стар бе Ка-ну, стар и вещ в държавните дела, с които беше остарял. Нищо заплашително, нищо напомнящо за някогашните племенни вражди нямаше в очите на Ка-ну, вперени в Кулл.

Дългият му живот сред цивилизацията беше го променил изцяло. В думите и маниерите му се долавяха изтънченост и благородство — нещо непривично за Пиктите.

Кулл го наблюдаваше внимателно и отговаряше късо на въпросите му. Питаше се дали цивилизацията щеше да го превърне в нещо като този старец.

Защото Ка-ну бе мек и изнежен, години бяха минали, откакто за последен път бе държал меч в десницата си. Беше наистина стар, но Кулл беше виждал и по-стари мъже в първите редици на битката.

Млада красива жена стоеше до Ка-ну и пълнеше сребърната му чаша с вино.

На угощението имаше много хора — бойни вождове и държавници на Пиктите. Държавниците и посланиците се чувстваха като у дома си, но воините бяха формално учтиви. За много от тях Кралят бе все още ненавиждан враг — човек от Атлантис. Кулл само тръсна рамене. Знаеше, че същото би било и ако някой Пикт отидеше в Атлантис. Дългите вражди не се изтриваха лесно. Изглежда, въпреки всичко старият Ка-ну е бил прав, като е забравил, че е Пикт, и заедно с това е отхвърлил в себе си всички племенни вражди.

Кралят си помисли, че е добре по-бързо да го последва и по-скоро да стане Валузианец по душа, а не само по име.

Накрая, когато Луната бе стигнала зенита си, Ка-ну, ял и пил за трима, се облегна на удобното ложе и каза:

— Време е да се разделяме, приятели. Аз и Кралят имаме да говорим за неща, които не са за детски уши. Да, и ти, скъпа — обърна се той към застаналото до коляното му момиче. — Но първо дай да целуна тези рубинени устни. Така. А сега иди да танцуваш другаде, мое розово цвете!

Очите на Ка-ну светеха над бялата му брада, докато гледаше Кулл, седнал с изправени рамене, мрачен и неразговорлив.

— Мислиш си, Кулл — каза внезапно той, — че Ка-ну е безпомощен стар дърдорко, неспособен на нищо, освен да пие и целува момичета.

В действителност такива бяха мислите на Кулл, но той остана неподвижен и мълчалив.

Ка-ну се изкиска.

— Виното е червено, а жените са нежни, но не мисли, че старият Ка-ну ги меси с военните дела.

Старецът се разсмя отново. Кулл се размърда нервно, започваше да става досадно.

Ка-ну протегна ръка към съда с виното, напълни чашата си и погледна въпросително Кулл, който кимна отрицателно с глава.

— Да! — проговори старият посланик. — Трябва да остарееш, за да държиш на силното вино. Остарявам, Кулл, и вие, младите, не трябва да се дразните от дребните ми прищевки. Да, остарявам, като древен ръкопис, без приятели, с които да мога да споделя нещо.

Погледът и изражението на лицето му не потвърждаваха думите му. Бялата му коса и брада се развяваха от нощния вятър, но в очите му блестяха младежки пламъци. Приличаше на елф от легендите, които Кулл беше слушал като дете.

— Наздраве, Кулл! — каза посланикът. — Трябва да спечеля доверието ти, като ти говоря само истината, защото ти си умен...

— Ако мислиш, че с ласкателства...

— Кой говори за ласкателства? Остави това за Двореца. Ще говорим за важни, съдбовни неща!

В очите на Ка-ну се появи твърд, студен блясък, неотговарящ на любезната му усмивка. Той познаваше хората и знаеше, че трябва да

бъде много прям и справедлив с този варварин, който, като вълк, надушил плячка, би разбрал кое е фалшиво или невярно.

— Ти имаш мощ, Кулл — каза той, като внимателно избираше думите си. — Имаш сила да станеш най-великия от всички Крале и да възвърнеш част от изгубената слава на Валузия. Така! Малко ме интересува Валузия — макар че виното и жените ѝ са прекрасни, но една силна Валузия означава и една силна Пиктия. Нещо повече — с един човек от Атлантис на трона е възможно самият Атлантис да бъде присъединен...

Кулл го прекъсна с подигравателна усмивка.

— Атлантис прокле името ми отдавна. Сега там с него плашат децата. Атлантите са врагове на Голямата земя и Седемте Империи от векове и ти го знаеш.

Ка-ну поглади брадата си и се усмихна.

— Не, още е рано. Но аз знам какво говоря. И тогава войната ще бъде само спомен. Виждам света, живеещ в мир и благоденствие, изпълнен с хора, които се обичат и почитат боговете. Всичко това може да започне от теб — ако, разбира се, си жив!

Ръката на Кулл сграбчи дръжката на меча и той се изправи с почти животинска бързина. Ка-ну, който харесваше войните, така както други харесват чистокръвни коне, усети как старата му кръв се сгорещи. В името на Валк, какъв боец! Нерви и мускули от огън и стомана, съчетани с перфектна координация! И този инстинкт за бой го превръщаше в ужасяващ воин!

Но нищо не издаваше чувствата му, когато се обърна към Кулл.

— Седни, огледай се. Градината е празна, няма никой, освен двама ни. Предполагам, че не се страхуваш от мен!

Кулл седна и го погледна мрачно.

— Постъпваш като дивак — продължи Ка-ну. — Помисли, ако планирах предателство, щях ли да го извършва тук, където всички подозрения ще паднат върху мен? Вие, младите, има още много да учите. Младите воители, които бяха тук, те гледаха с омраза, защото си роден сред хълмовете на Атлантис, а ти сега подсъзнателно в мислите си ме мислиш за враг, само защото съм Пикт. Глупости! Аз виждам в теб Кулл, Краля на Валузия, а не мрачното момче от Атлантис, станало наемник във Великата Армия. И ти, Кралю, трябва да виждаш в мен не Пикта, а гражданин на този свят, независимо от племето, на което

принадлежа. Но стига сме дрънкали! Отговори ми, ако утре бъдеш убит, кой ще стане крал?

— Канауб, господарят на Баал.

— Така. Аз съм срещу него по много причини, но главно защото е само подставено лице.

— Но как? Той беше най-силният ми опонент, но винаги съм смятал, че се бори само за собствената си кауза.

— Нощта има уши — отвърна замислено Ка-ну. — Има думи в думите, мисли в мислите, но ти можеш да се довериш на мен и на Брюле Копиеубиеца! Погледни!

Той извади от тогата си браслет от злато. Гривната представляваше Летящ Дракон с навита три пъти опашка, с три рубинени рога на главата.

— Разгледай го внимателно. Брюле ще го носи на ръката си, когато дойде при теб утре вечер. Довери му се, както се доверяваш на себе си, и прави, каквото ти каже. А понеже искаш доказателство за доверие, виж това!

С бързината на нападащ ястреб старецът извади от тогата си голям камък, който блесна със зелена светлина, и го прибра със същата бързина.

— Откраднатият камък! — извика изненадано Кул. — Зеленият камък от Храма на Змията! Ти! И защо ми го показваш?

— За да спася живота ти. Да ти докажа, че ти се доверявам. Ако не оправдая твоето доверие, прави с мен каквото искаш. Държиш живота ми в ръцете си. Сега не мога да бъда неискрен с теб, защото само една твоя дума ще означава смърт за мен. Знаеш сам как се наказват във Валузия богохулниците и крадците в храмовете.

Въпреки всички тези думи старият хитрец се усмихваше доволно, личеше, че е много горд със себе си.

— Но защо ми даваш такава власт над себе си? — попита учудено Кул.

— Така е, аз съм в ръцете ти. Виждаш, че съм искрен с теб и те моля. Господарю, когато утре вечер Брюле дойде, да изпълняваш всичко, което ти каже, без да се страхуваш от предателство. Довери му се! Той е железен мъж — храбър и честен. А сега, стига приказки, Кралю, ескортът те чака, за да те придружи до Двореца.

Кул се изправи.

— Но ти не си ми казал нищо!

— Колко са нетърпеливи младите! — Ка-ну приличаше на пакостлив елф повече от всякога. — Върви и сънувай тронове, Империи, власт и битки, а аз ще сънувам вино, млади момичета и рози. Върви и щастието да язди до теб, Крал Кулл!

Напускайки градината, Кулл погледна назад и видя Ка-ну, все още лениво отпуснат на ложето си, замислен, с развети бели коси.

Въоръжен конник очакваше Краля пред градината. Той учудено позна пратеника, който му беше донесъл поканата от Ка-ну. Кралят се метна на седлото, без да каже нито дума, и двамата тръгнаха към Двореца.

По пустите улици не се движеше никой. Двамата мъже яздеха мълчаливо. Градът бе обгърнат от тайнствената нощна тишина. Древните сгради изглеждаха още по-стари под сребърната Луна. Високите колони на храмовете и дворците се издигаха към обсипаното със звезди небе. Освен звука от сребърните подкови на конете им не се чуваше никакъв шум. Възрастта на града, неговата незнайна древност почти караха Кулл да се чувства дребен и нищожен. Струваше му се, че сградите му се присмиват — безшумно, със зловеща усмивка.

„Ти си млад — говореха храмовете, дворците и светилищата — но ние сме стари. Светът беше див в младостта си, когато ние бяхме съзидани. Ти и племето ти ще си отидете, но ние ще останем тук, недокоснати от времето. Ние бяхме тук, когато Атлантис и Лемурия се издигнаха над Океана, ще бъдем тук и когато хълмовете на Атлантис и Лемурия отново са под стотици метри вода, а островите на хората от Запада ще бъдат планини над нови континенти. Колко много крале сме виждали да минават по тези улици, когато Кулл от Атлантис беше само сън в съзнанието на Ка, птицата на Сътворението? Продължавай да яздиш, Кулл, по-велики ще яздят след теб, по-велики са яздили и преди теб. Кулл — Кралят! Кулл — Глупакът!“

Кулл се отърси. Тайнствеността на осветения от Луната град бе грабнала въображението му. Искаше му се да извика:

— Аз съм Кулл, Кралят, Господар на Валузия!

Но мислено чуваше отговора на древния град: „Виждали сме много крале!“

Кулл тръсна глава. Отново се бе оставил в плен на фантазията си. Вече бяха стигнали Двореца. Двама от телохранителите му, хора от

ескадроните на Червените Унищожители, го посрещнаха и го въведоха в двора. Мълчаливият Пикт, който го бе довел дотук, махна с ръка, обърна се и препусна обратно по тихите улици.

Кулл не спа тази нощ. Прекара я в размисли за всичко, което се бе случило. Ка-ну не му каза нищо и въпреки това той се бе съгласил да следва нарежданията му. От друга страна, старият дипломат се бе поставил изцяло в ръцете на Кулл. И какво искаше да каже, че баронът на Баал е само фигурант? И кой щеше да е този Брюле, който щеше да дойде през нощта, носещ мистичния амулет на Дракона? И защо? И защо Ка-ну му бе показал зеления камък — откраднат отдавна от Храма на Змията, за който щяха да се водят войни, ако ужасяващите страстни пазители на храма разберяха къде е? Дори дивите съплеменници на Ка-ну не можеха да го предпазят от отмъщението им. Но Ка-ну знаеше, че не е в опасност, когато му показа камъка, беше достатъчно умен и хитър, за да се подложи на риск, без да има някаква изгода от това. А не беше ли това клопка? Всичко беше толкова объркано, нелепо и нереално. Кулл разтърси рамене. Утре вечер щеше да разбере.

ГЛАВА ТРЕТА

ТЕ, КОИТО БРОДЯТ В НОЩТА...

На следващата нощ Луната все още не бе изгряла, когато Кулл застана пред прозореца на стаята си. Всички прозорци гледаха към голям вътрешен двор, пълен с цветя и разцъфнали дървета, чийто аромат се носеше навсякъде. Пътеките през градините бяха пуссти, чуваше се само ромонът на сребърните фонтани, скрити между високите окичени храсти.

Бръшляни се извиваха по стените на замъка. Кулл погледна надолу, помисли колко лесно може някой да се изкачи по тях и в същия момент забеляза някаква сянка да се катери по лианите. Мечът бе наполовина изваден от ножницата, готов за удар. Кулл се спря. Върху мускулеста предмишница светна амулетът във формата на разперил криле Дракон, който Кулл бе видял предната нощ в ръцете на Ка-ну.

Собственикът на амулета се прехвърли през парапета в стаята с бързината и ловкостта на леопард.

— Ти си, Брюле, нали? — попита Кулл, изпълнен с подозрение, защото позна същия мъж, който бе дошъл като пратеник на Ка-ну и предната вечер го бе изпратил до Двореца.

— Аз съм Брюле Копиеубиецът — отвърна Пиктът с равен глас, а след това, взирайки се в лицето на Кулл прошепна — Ка-нама-каа-Лажерама!

Кулл го погледна вцепенен от изненада.

— Какво искаш да кажеш?

— Не знаеш ли, Господарю?

— Не, думите са ми непознати, не са от език, който зная и все пак — кълна се във Валк, като че ли някъде съм ги чувал.

— Да, може би — беше единственият отговор на Пикта.

Очите му обикаляха стаята. Това беше работният кабинет на Краля. Нови две-три маси, два дивана и голяма библиотека с древни книги и папируси, стаята изглеждаше гола в сравнение с великолепието на останалата част от Двореца.

— Кажи ми, Кралю, кой пази вратите ти?

— Осемнадесет от Червените Унищожители. А ти как се промъкна през стражарите и успя да дойдеш?

Брюле махна с ръка.

— Стражите на Валузия са като слепи бикове. Бих могъл да открадна Армията им, докато спят. Промъкнах се и никой не ме видя или чу. Колкото до стените, мога да се покатеря по тях и без помощта на бръшляна. Ловил съм тигри по бреговете, когато острият бриз донасяше мъглите от морето, и съм се катерил по върховете на планините на Западното море. Но ела — пипни този амулет!

Той протегна ръка и когато Кулл докосна Дракона, въздъхна с облекчение.

— Добре! Сега свали тези натруфени одежди, тази нощ ще видиш неща, които никой Атлант не е сънувал.

Самият Брюле беше увил леопардова кожа около бедрата си. От колана му стърчеше къс извит меч.

— А кой си ти, за да ми заповядваш? — попита Кулл с подозрение.

— Не ти ли каза Ка-ну да ме следваш навсякъде? — попита Пиктът и в очите му припламна недоумение. — Аз не те обичам, Господарю, но сега съм изхвърлил всякаква мисъл за свада от ума си. Направи така и ти, и ела.

С безшумни стъпки Брюле прекоси стаята и се спря до вратата. Тя беше съвсем леко отворена, което позволяваше да се види външният коридор, без наблюдателят да бъде забелязан отвън.

— Какво виждаш?

— Нищо, освен осемнайсетте стражи.

Пиктът кимна с глава, подкани със знаци Кулл да го последва през стаята. Там той се спря до стената и с помощта на късия си меч натисна едно почти невидимо отворстие в нея. Кулл възкликна учудено, когато част от стената се отмести навътре и откри стъпала, водещи надолу.

— Таен вход? — извика Кулл с удивление. — И аз да не знам нищо за него! В името на Валк, някой ще отговаря за това!

— Тишина! — изсъска Брюле.

Той стоеше като бронзова статуя, безмълвен, стремящ се да долови и най-тихия звук. Държанието му накара косата на Краля да

настръхне, не от страх, разбира се, а от някакво неопределено чувство за нещо зловещо, идващо от тайното подземие. Брюле внимателно пристъпи през отворената врата и започна да слиза по стълбата, водеща надолу. Подът бе каменен, но никъде не видяха натрупан прах или някакви признаци на запустение из отдавна забравените тайни коридори. Бледа, слабозеленикава светлина осветяваше прохода, но и при най-внимателно оглеждане те не можеха да открият откъде идва тя. На всеки десетина метра Кулл виждаше врати от старо дърво. Всички бяха затворени.

— Това място прилича на кошер — промълви той.

— Да. Ден и нощ си наблюдаван, Кралю, от много очи.

Кулл беше впечатлен от промяната, настъпила у Брюле. Пикътът се движеше напред бавно, ослушвайки се внимателно, почти приклепнал, с изваден меч, който държеше ниско пред себе си с насочено напред острие. Говореше почти шепнешком, а погледът му непрекъснато се стрелкаше из помещението.

Коридорът зави рязко и Брюле внимателно надникна зад ъгъла.

— Виж! — прошепна той. — И помни! Нито дума! Никакъв звук, или сме мъртви!

Кулл предпазливо погледна. Коридорът завършваше внезапно с няколко стъпала нагоре. На тези стъпала лежах осемнадесетте Червени Унищожители, които пазеха покоите на Краля тази нощ. Само ръката на Брюле, стиснала огромната му десница, и яростният шепот на Пикта спряха Краля.

— Мълчи Кулл! Мълчи, в името на боговете! — изсъска Брюле в ухото му. — Сега тези коридори са празни, но аз рискувах много, като те доведох тук, за да ти покажа, че можеш да ми се довериш. Отвсякъде ни дебнат опасности. Бързо да се връщаме в кабинета ти.

Той бързо закрачи назад. Кулл го следваше, изпълнен с гняв и желание за мъст.

— Това е предателство — мърмореше Кралят, очите му блестяха като стомана. — И то изпълнено бързо. Само преди минути тези хора стояха пред вратите ми на стража.

Когато се върнаха в стаята, Брюле затвори тихо входа на подземния коридор и накара Кулл да погледне през откренатата врата на коридора. Кралят едва сдържа вика си. Защото пред вратата стояха осемнадесетте воители!

— Това е магия — прошепна той, извадил наполовина меча от ножницата. — Мъртъвци ли пазят Краля?

— Да! — беше отговорът и в очите на Брюле се появи странно изражение — в тях проблясваше ярост, примесена със страх.

Двамата се гледаха в очите без да продумат. След това устните на Брюле почти без да мърдат казаха:

— *Змията, която говори!*

— Замълчи! — ръката на Кулл легна върху устните на Пикта. — Това, което казваш, носи смърт! Това име е прокълнато!

Безстрашните очи на Брюле го гледаха изпитателно.

— Погледни отново, Крал Кулл. Смяташ ли, че стражата е подменена?

— О, не, това са същите хора. В името на Валк — това е магия — някакво безумие! Видях телата на тези мъже преди по-малко от пет минути. И въпреки това, ето ги, стоят пред вратата.

Брюле отстъпи от вратата и се отправи към другата част на стаята. Кулл нехайно го съпроводи.

— Кулл, какво знаеш за традициите на расата, която управляваш?

— Доста... всъщност, малко. Валузия е толкова стара.

— Да! — В очите на Брюле се появи странен блясък. — Всички ние сме деца-варвари в сравнение със Седемте Империи. И те самите не знаят колко са стари. Нито спомените на човека, нито хрониките на историците дълбаят достатъчно назад във времето, за да ни кажат кога първите хора са дошли от морето и са построили градове по крайбрежието. *Но, Кулл, хората не винаги са били управлявани от хора!*

Кулл втренчи поглед в него.

— Прав си, има легенда сред моите хора...

— И сред моите! — прекъсна го Брюле. — Това е било много преди ние, от Островите, да се съюзим с Валузия. Да, по време на царуването на Лъвския Зъб, седми военен вожд на Пиктите, толкова отдавна, че никой вече не си спомня годината. Ние дойдохме през морето от Острова на Залеза, минахме покрай Атлантис и нахлухме по бреговете на Валузия с огън и меч. Ай, дългите бели брегове ехтели от ударите на копитата и мечовете и нощта била като ден от пламъците на горящите замъци.

И Кралят, Кралят на Валузия, който умря в този мъглив ден...

Гласът му се сниши. И двамата застанаха нащрек, готови за скок. Нищо не се чуваше.

— Древна е Валузия! — прошепна Кулл. — Хълмовете на Атлантис и Му са били малки островчета в Океана, когато Валузия е била още млада.

Нощният бриз шепнеше през отворените прозорци. Но този шепот не беше свободен и свеж, какъвто бе студеният вятър в родните земи на Краля и Брюле. Това беше бриз като дъх от миналото, напоен с мускус, миризма на забравени същества и на страшни тайни от времето, когато светът е бил млад.

Големите гоблени по стените се поклащаха от вятъра и внезапно Кулл се почувства безпомощен като голо дете пред злокобните загадки на мистичното минало. Отново го облада нереалността — усещаше около себе си гигантски фантоми, които говореха чудовищни неща. Разбра, че и Брюле преживява същото. Погледите им се кръстосаха и Кулл срещна топлината на приятелството на война от неприятелското племе. Като два подгонени от ловци леопарда те се обърнаха срещу преследвачите си с общо желание за мъст срещу злобните сили на древността.

Брюле пак се отправи към тайнствения вход. Безшумно двамата влязоха в мрачното подземие и тръгнаха в обратна посока. След малко Пиктът спря и се притисна към една от тайните врати. Кулл погледна напред.

— Този коридор води към неизползваемо стълбище, минаващо покрай вратата на кабинета ми.

И двамата се втурнаха напред и видяха тъмна сянка, която се изкачваше по стълбата.

— Ту! Председателят на Съвета! — възкликна Кулл. — Посред нощ, с меч в ръка! Какво означава това, Брюле!

— Убийство! И предателство — изсъска Пиктът. — Не! Недей се нахвърляй върху него, ние сме изгубени, ако го нападнеш тук. Ела!

Почти тичешком те се върнаха обратно по коридора. Затвориха внимателно след себе си секретната врата и се отправиха към кабинета на Краля.

Брюле се огледа и поведе Кулл към най-тъмната част на стаята. И двамата се скриха зад един от големите гоблени. Минутите течаха.

Кулл чуваше в спалнята си бриза, издуващ тежките завеси на прозорците. Струваше му се, че долавя шепот на духове.

Тогава в стаята влезе Ту, главният съветник на Краля. Вървеше тихо, с гол меч в ръка. Спря се за момент, изследвайки празната стая, осветена само от една свещ.

След това се приближи, оглеждайки се във всички посоки. За момент спря пред скривалището на двамата мъже.

— Убий го! — думите на Брюле бяха изпълнени с ярост.

С един скок Кулл се озова в празната стая. Ту се обърна, но зашеметяващата бързина на атаката не му даде никакъв шанс за отбрана. Мечът изсвистя във въздуха и Ту се строполи назад. Оръжието на Кулл стърчеше в гърдите му.

Кралят се наведе над него, зъбите му бяха оголени в смразяваща усмивка на убиец, широките му черни вежди бяха склучени и под тях очите гreeха като сивите ледове на Северното море. Той издърпа меча си и внезапно отскочи встрани, замаян и потресен, като че ли бе почувствал студената ръка на смъртта по тялото си. Докато гледаше трупа, лицето на Ту стана странно разкривено и нереално, чертите му започнаха да се променят и като в мъгла то изведнъж изчезна, а на негово място се появи *ужасяваща змийска глава!*

— Валк! — прошепна Кулл. Студена пот се стичаше по челото му. — Валк! В името на Боговете, какво е това?

Брюле се наведе напред с каменна физиономия, но в очите му се отразяваше част от ужаса, изписан върху лицето на Кулл.

— Вземи отново меча си, Господарю — каза той. — Има да се вършат още много неща.

Почти насила Кулл хвана дръжката на меча. Кожата му настръхна, когато постави крак върху ужаса, лежащ в нозете му. Едва прикривайки отвращението си, той изтегли меча си и огледа отново безименното същество, което познаваше като Ту, председател на Съвета. Като се изключи, че главата бе на змия, съществото беше точно подобие на човек.

— Човек със змийска глава! — промърмори Кулл. — Това, значи, е жрец на Змийския бог?

— Да. Ту си спи в покоите, без да подозира нищо. Така е, Кралю, те могат чрез магьосничество или древна наука, непозната на хората,

да променят чертите си както актьорите си надяват маски. Могат да приличат на когото поискат.

— Старите легенди са били истина! — промълви Кулл. — Странните стари неща, за които никой не смее да говори. В името на Валк, вярвах донякъде, но чак дотам. Почакай! А стражите на вратите?

— Те също са хора-Змии? Къде искаш да отидеш?

— Ще ги унищожа! — отвърна яростно Кулл.

— Ако ще вършиш нещо, свърши го добре — отвърна Брюле. — Осемнадесет са пред вратата и може би още толкова в коридорите. Кану Беловласият научи за този заговор. Неговите шпиони успяха да го разнищят. Той отдавна бе намерил карта на скритите коридори. Кану ми я даде, научих я наизуст и дойдох тази нощ при теб да ти помогна, освен ако не искаш да умреш като другите Крале на Валузия. Дойдох сам, ако бяхме повече, щяхме да събудим подозрение. Част от заговора ти видях сам. Хора-Змии пазят стаята ти, а този, преобразен като Ту, може да мине навсякъде из Двореца. На сутринта, ако планът на жреците не успее, истинските стражи ще се върнат по местата си, без да помнят нищо за тази нощ. Те не са мъртви, Кулл, а само упоени. Но ако жреците успеят, върху тях ще падне вината. Стой тук, Кралю, ще огледам наоколо.

И Брюле отново изчезна зад тайния изход.

Кулл обикаляше стаята със стъпки на разярен тигър.

Брюле отново излезе от входа.

— Бързо си огледал — каза Кулл.

— Да — воинът пристъпи напред, гледайки надолу, — има пръст по килима. Виждаш ли я?

Кулл се наведе напред. С крайчеца на окото си видя блясък на стомана. Като огънат лък той отскочи назад и застана изправен. Брюле замахна с меча си, но бърз като дива котка, Кулл бе извадил вече своя, парира удара и с един замах разцепи Пикта на две. Докато си поемаше въздух, лицето на Брюле започна да се преобразява, човешките черти изчезнаха и на тяхно място се появи голяма змийска паст, злоещо зяпнала към него. Дори и в смъртта малките очи на създанието бяха изпълнени с ненавист.

— Той е бил жрец на Змията през цялото време! — промълви Кралят. — Колко хитро измислено, за да ме накарат да се почувствам спокоен. Дали и Кану е човек? С Кану ли говорих на празненството в

градината, или с някое от тези създания? Божествени Валк! Дали хората във Валузия са хора, или всички са змии?

Той стоеше нерешително, оглеждайки нещото, наречено Брюле. Амулетът с Дракона не беше на ръката му.

Кулл чу шум зад гърба си и рязко се обърна.

Брюле излезе от тайната врата и тръгна към него.

— Спри! — гласът на Кулл беше като стомана.

Брюле спря като закован. Той се огледа и мрачна усмивка се появи на устните му.

— В името на Морските Богове! Тези демони са по-изобретателни, отколкото си мислех. Изглежда, че е обикалял коридорите и е успял да влезе преобразен като мен. Така. Трябва да го изнеса навън.

— Спри! — в гласа на Кулл имаше смъртна заплаха. — Видях двама мъже да се превръщат в змии пред очите ми. Как мога да съм сигурен, че ти си истински човек?

Брюле се засмя.

— По две причини, Крал Кулл. Никой човек-Змия не носи това. — И той показа гривната с дракона. — И никой не може да каже тези думи: „*Ка-нама-каа-Лажерама*“.

— *Ка-нама-каа-Лажерама* — механично повтори Кулл. — Къде съм чувал тези думи?

— Ще си спомниш, Кулл — каза Брюле. — През тъмните коридори на паметта блести тази фраза, макар че никой не я произнася сега. От дълбините на вековете те са запечатани в ума на човека и никога няма да изчезнат оттам. Фразата е била предавана тайно преди хилядолетия, когато Земята е била още млада и много по-различна от сега. Това са били думи за разпознаване между хората в ужасната им битка срещу чудовищните същества от Старите Раси. Защото никой освен истински човек не може да ги произнесе — устните и челюстите му са различни от тези на другите същества. Забравено е било значението на думите, но не и самите те!

— Вярно е — каза Кулл, — спомням си легендите.

Той замълча. Внезапно пред очите му се разтвориха забулени в мистична мъгла врати, от дълбините на подсъзнанието му изплуваха странни и невероятни образи. За момент като че ли той погледна назад във времето и видя през тежката и призрачна пелена бледи образи —

хора в битки с чудовищни създания. По зелените, обвити със сива мъгла поля, се движеха странни, кошмарни същества, като че ли родени от фантазиите на болен мозък. Създания, които и сега караха косите му да настръхват от първичен непонятен страх. Видя и хора, следващи дългия кървав път на съдбата си, водещи бой след бой срещу кошмарите на Старите Раси. Кулл разтреперан тръсна глава — тези внезапни прозрения в бездните на спомените, съхранени през хилядолетията, го стреснаха.

— Тях вече ги няма — каза Брюле, като че ли четеше мислите му. — Жените-птици, харпиите, хората-прилепи, летящите чудовища, хората-вълци, демоните — всички, освен съществото, лежащо на земята в краката ни, и малко от хората-вълци. Дълга и ужасна е била войната, продължила десетки кървави столетия. Едва после първите хора се осмелили да излязат от скривалищата си и започнали война с тези, които тогава управлявали Света. И накрая хората победили — това е било толкова отдавна, че никъде в книгите и древните папируси не се споменава. Само далечните легенди, дошли при нас от вековете, загатват за тези времена. Хората-Змии са си отишли последни, накрая човеците победили дори и тях и ги изтласкали в пустинните места на планетата. Там, казват мъдреците, те били принудени да се смесят с истински змии и така този дяволски род се изродил, за да изчезне завинаги. И човекът триумфално празнувал победата си. Но в триумфа си той станал мек, дегенерирал и забравил древните войни. И някои от съществата се завърнали. Тогава започнала мрачна и тайна война! Между хората от Младата Земя се движели ужасните чудовища от Старите Раси, запазили се чрез древните си познания и мистицизъм. Те можели да приемат каквито си искат форми и образи и тайно извършвали кошмарните си обреди. Никой не знаел кой е истински човек и кой не е. Никой не се доверявал на никого. Тогава, отчаяни и търсещи спасение, хората успели да открият начини, чрез които можели да различават истинския човек от чудовището, скроено по негов образ и подобие. Хората приели за символ фигурата на Летящия Дракон — чудовище от древността — яростен противник на Змията. И използвали думите, които ти казах, като знак и символ, защото никой освен истински човек не можел да ги повтори. И битката започнала отново. И за втори път хората победили. Но пак не се поучили от горчивия опит — минали векове, древните войни били забравени. И *те*

отново се завърнали — този път като жреци, готови да учат хората на нова, истинска религия. Людете ги слушали безропотно и се подчинявали на чудовищното обожание към Бога-Змия. Такава е днес силата им, че се наказва със смърт всеки, който разказва старите легенди за хората-Змии. А те се кланят на Змията и са толкова заблудени, че не виждат връзката между това, което става днес, и случилото се преди хилядолетия. Като жреци хората-Змии са готови да господстват и въпреки това...

Той млъкна.

— Продължавай! — мрачно каза Кулл.

— Кралете на Валузия са властвали като истински хора — прошепна Пиктът. — И въпреки това, убити в битка, са умирали като змии — като този, който е бил прободен от копието на Лъвския Зъб, когато ние, от Островите, сме нападнали Валузия. Как може да стане това, господарю Кулл? Тези крале са били родени от жени и живеели като мъже! Това е! Истинските крале умирали през нощта — тайно и безшумно, — както и ти би умрял тази нощ. И жреците на Змията заемали местата им без някой да узнае.

Кулл изруга през стиснати зъби.

— Така трябва да е. Никой не е виждал жрец на Змията и да е живял след това. Те са съвсем потайни.

— Управлението на Седемте Империи е пълен хаос — отвърна Брюле. — Много от хората знаят, че сред тях се промъкват шпиони на Змията, съюзници на жреците, като този Канауб, барон на Баал, който беше твой опонент за трона. Въпреки че се досещат, никой не се осмелява да разкрие публично някого от шпионите, от страх за собствения си живот и семейството си. Хората вече не се доверяват един на друг и истинските държавници се страхуват да кажат това, което всеки вече знае. Ако биха били сигурни, ако някой човек-Змия се демаскира пред всички или някакъв заговор на тези чудовища бъде разкрит, то тогава, о, Кулл, властта на Змията ще бъде пречупена, защото всички ще се обединят срещу общия враг. Само Ка-ну има достатъчно смелост да се свърже с някои от съюзниците на Змията, предлагайки им помощ. Но дори и той успя да научи твърде малко за заговора тази нощ и да ми го каже. Дотук аз бях подготвен, отсега нататък ще трябва да се доверим на късмета и способностите си. Мисля, че тук сме в безопасност, хората-Змии, взели образите на

стражата ти, няма да посмеят да напуснат мястото си. Може да дойдат неочаквани посетители и целият им план да се провали. Но утре, бъди сигурен в това, те ще опитат нещо ново — дори и Ка-ну не ще може да ни каже какво са намислили. Трябва да стоим един до друг, Кралю, докато победим или умрем и двамата. Сега ела с мен да изхвърлим това чудовище оттук.

Кулл последва Пикта в тъмния тунел на тайния вход, където в една от нишите Брюле остави чудовищния си товар.

Излязоха от тайния проход, като внимателно наместиха капака на отвора.

Кулл повдигна очи и ги впери в Брюле. Гледаха се безмълвно минута.

— Остава ни да чакаме — прошепна Кулл. — Моля те, Брюле, ако бъда смъртно ранен от чудовищата, закълни се, че ще ме доубиеш. Не искам душата ми да попадне в плен на тези мистици. Искам да умра както съм се родил — свободен.

— Кълна се, Кулл — отговори Брюле. — Свирепият израз на лицето му беше омекнал. — Направи същото и за мен, Господарю!

Силните им десници се срещнаха и потвърдиха мълчаливо кръвната клетва.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

МАСКИ

Кулл седеше на трона си и гледаше разсеяно към морето от лица, обърнати към него. Някакъв пратеник му говореше нещо с тих и мелодичен глас, но Кралят едва го чуваше. Близо до него стоеше Ту, главният Съветник, готов да изпълни всяка негова заповед. Всеки път, когато погледнеше към него, Кралят потреперваше неволно. Заобиколен от толкова много хора, Кулл си помисли, че всичко случило се предишната нощ е било лош сън. Но ръката, положена на ръба на трона му, го връщаше към реалността. Силната, с цвят на бронз ръка, украсена с гривна, изобразяваща Летящ Дракон, и самият Брюле, застанал като бронзова статуя до трона, го караха да си припомня всички детайли от страшната нощ.

Не, не беше сън това чудовищно откритие!

Кулл седеше на трона и оглеждаше тълпата благородници със съпругите, дъщерите и синовете им, посланиците, членовете на Държавния съвет, едрите търговци, артистите. Винаги бе виждал лицата им като маски, но преди зад тях се криеха корупция, жажда за власт, пари, удоволствия и неудовлетворени амбиции. Хора с обикновени човешки пороци. Сега всичко му се струваше по-особено. Докато разменяше любезности с някои благородници или посланик, му се струваше, че усмихнатото лице изчезва като дим, заместено от ужасяващи змийски челюсти и студени неподвижни очи. Колко ли от тия край него бяха ужасни чудовища, заговорници, готови да го убият?

Валузия — земя на мечти и кошмари — кралство на сенките, управлявана от чудовища?

Хора-Змии? Брюле му беше казал предната нощ, че словосъчетанието е неточно, те никога не са били хора. Наистина, имаха телата на човеци (с малки изключения), крайници на хора, но това беше друга раса, друг клон от дървото на живота, изминало свой път на развитие, оплетен от тайни знания и мистицизъм. И от нещо друго — смъртна омраза към хората, които ги бяха изместили от

господството над планетата. Те, както и другите видове, бяха избивани и накрая изтласкани в безводните пустини.

Кулл гледаше пред себе си с невиждащи очи. Мислите му се отправиха към Брюле, застанал до трона. Ето това е мъж и воин! И Кралят изпита приятелско чувство към дивия Пикт, единственото реално нещо в тази зала. Знаеше, че Брюле му отговаря със същото.

Лека-полека залата започна да се опразва и накрая останаха Кулл, Брюле и стражите до вратата.

Кулл се чувстваше изтощен, след ужасите от предната нощ той не бе мигнал. Не бе спал и предната, когато в градината на Ка-ну бе научил за първи път, че нещо ще се случи.

Въпреки вълчата си издръжливост и тренинга си на ловец, гонил плячка с дни и нощи, той почувства умора. И тя не беше толкова физическа, колкото от постоянното мислене и неизчезващия спомен за предната нощ. Нуждаеше се от сън, но той щеше да намали почти животинския му инстинкт за самосъхранение и да притъпи хода на мислите му. А и не смееше да заспи, дори и да искаше. Едно от нещата, които той и Брюле откриха сутринта, бе, че макар и двамата да стояха будни и нащрек цялата нощ, за да видят кога ще се смени стражата, не успяха да разберат. На сутринта тези, които пазеха вратите на кралските помещения, свободно повториха магическите думи на Брюле и не си спомняха за нищо необикновено през нощта. Кулл не им каза, защото Брюле беше настоял да пази тайна и Кралят се бе съгласил с него.

Сега Брюле се наведе към трона.

— Мисля, че скоро ще ударят, Кулл. Ка-ну ми даде сигнал преди да си тръгне. Жреците са разбрали, че ние сме разкрили техния заговор, но мисля, че не знаят какво сме разбрали. Трябва да сме готови на всичко. Ка-ну и главатарите на Пиктите ще бъдат наблизо. Сега всичко зависи от нас, Кралю!

Кулл се усмихна мрачно. За него една битка с врага беше най-доброто решение. Загадките, изчакванията не бяха в природата му. Той мечтаеше за трясъка на мечовете, за удоволствието да се сражаваш заради самата битка.

Ту отново се появи в залата. След него идваха членовете на Съвета.

— Господарю, дойде време за Съвет, дошли сме да Ви придружим до Съвещателната зала — каза ниско покланяйки се Ту.

Кулл се изправи и съветниците коленичиха, докато прекосяваше пред тях към вратата. Някои повдигнаха вежди, когато Брюле го последва, но никой не каза нищо.

Групата премина през няколко хола и накрая стигна до залата на Върховния съвет. Вратата се затвори както винаги, съветниците, съобразно ранга си, се настаниха по пейките пред трона на Кулл. Брюле застана неподвижен и мълчалив до Краля.

Кулл огледа стаята с бърз поглед. Тук поне не можеше да има предателство. Пред него стояха седемнадесетте му съветници. Той познаваше всеки един от тях много добре, всички бяха прегърнали каузата му, когато взе трона на Империята.

— Хора от Валузия — започна той с обичайния си, кратък и рязък начин на разказване и спря изумен. Съветниците се бяха изправили и тръгнаха към него. В очите им не се четеше злоба или желание за мъст, но самото им поведение беше странно. Най-близките бяха почти до него, когато Брюле скочи напред, приклеknал като леопард.

— Ка-нама-каа-Лажерама! — гласът му разкъса тишината в стаята.

Най-близко стоящият съветник се дръпна назад, ръката му посегна към тогата, но като стрела Брюле полетя напред и го прободде в сърцето. Мъжът изпусна полуизвадения меч и се строполи на земята. Лицето му започна да променя чертите си и се превърна в глава на огромна змия.

— Сечи, Кулл! — извика Брюле. — Те всички не са хора!

Останалото беше кървав кошмар. Кулл видя как приятелските лица изчезнаха като мъгла и на техните места се появиха ужасяващи змийски глави. Всички се нахвърлиха върху него. Умът му беше все още замаян, но не и инстинктите му.

Песента на огромния двуостър меч изпълни стаята, оставяйки след себе си потоци кръв. Но те не се отказваха, нито се отдръпваха, като че ли животът им значеше малко — важното беше да се доберат до Краля! Отвратителните им челюсти се мъчеха да го захаят, ужасяващите им немигащи очи се впираха в неговите, остра миризма изпълни залата — змийска миризма, която Кулл познаваше от

джунглите на Юга. Мечовете и кинжалите се мъчеха да го застигнат. Но Кулл беше в стихията си — никога преди в живота си не беше срещал такива отвратителни чудовища, но това нямаше значение — те бяха живи, във вените им течеше кръв, която можеше да се пролее, и те умираха, щом огромният му меч разцепеше черепите им или прорежеше телата им. Кралят знаеше, че не е сам, Брюле, приклепнал, отразяваше ударите, отправени към него. Кулл беше изпаднал в амок и се биеше по ужасния начин на Атлантите — не правеше никакви опити да отклони ударите от себе си, напълно изправен, стиснал двуострия меч, нанасяше безмилостни удари наляво и надясно. Всичко бе изчезнало от ума му, освен желанието да убива. Рядко по време на битка Кулл забравяше уменията си да парира и напада, но в този момент като че ли някаква верига се бе разтрошила в душата му и съзнанието му бе изпълнено единствено с желание да сече и убива. Брюле, до него, се биеше като Пикт, не с дълги и силни замахвания, а с къси удари и внезапни втурвания напред. Двамата представляваха зловеща гледка — опръскани от глава до пети в кръв, заобиколени от съскащите жреци на Змията.

Кулл се изсмя с висок смях, в който кънтеше лудост. Ужасяващите образи около него плуваха в червена мъгла. Повечето от жреците лежах по пода на залата. Малката групичка оцелели се втурнаха отново към Краля, но Кулл ги изпревари и пръв се нахвърли върху тях. Главата на най-близо стоящия изхвъркна настрана, а от шията на падащото тяло плисна струя тъмна кръв. Друг жрец се прегъна на две и се строполи с разпилени вътрешности на пода. Брюле с ловкостта на дива котка прободде един от жреците и се изправи да търси други нападатели. Кулл почувства как стомана разпаря ръката му, мечът му се спусна надолу и последният от пратениците на Змията падна разсечен почти наполовина. Брюле го сграбчи за ръката.

— В името на Валк! Какво клане! — изхриптя той, изтривайки кръвта от очите си. — Кулл, ако бяха воители, знаещи как да използват стоманата, щяхме да сме мъртви. Тези жреци не разбират нищо от воинско изкуство и умират по-лесно от всички, с които съм се бил. И въпреки това, ако бяха малко повече, може би всичко щеше да свърши по-различно.

Кулл кимна с глава. Бясното му желание за битка бе стихнало и сега се чувстваше изтощен. Кръв течеше от раненото му рамо, от

гърдите и краката. Брюле, също покрит с рани, го погледна загрижено.

— Господарю Кулл, да извикаме да те превържат.

Кулл поклати глава.

— Не, по-късно, когато всичко свърши. Върви да се погрижиш за себе си — заповядвам ти!

Пиктът се изсмя мрачно.

— Моите рани са по-леки от твоите, Кралю, и аз...

Той спря внезапно и се огледа наоколо.

— Кулл, това не е Залата на Съвета!

Кулл също се огледа.

— Не, това е Залата, където преди хиляда години е бил убит Еаллад. Оттогава е затворена, никой не влиза в нея. Наричат я Прокълнатата.

— Значи все пак те са ни излъгали — извика Брюле, яростно ритайки телата по пода. — С проклетата си магия са ни заблудили да дойдем тук!

— Тогава, ето още нещо — потвърди Кулл, — ако има истински хора в Съвета на Валузия, те заседават в истинската Зала на Съвета. Ела бързо!

Напуснаха залата и се върнаха обратно през холовете и стълбищата. Никъде не се виждаха хора. Накрая стигнаха до Залата на Съвета и Кулл спря — студена пот течеше по гърба му — *отвътре се чуваше висок глас и този глас беше неговият!*

С трепереца ръка той разтвори тежките завеси и погледна. Там стояха съветниците, а изправен срещу тях, говореше Кулл, Кралят на Валузия!

Той отстъпи назад втрещен. Объркани мисли се въртяха в главата му.

— Това е лудост! — прошепна Кулл. — Аз ли съм Кулл? Дали този, който стои там, не е истинският Кулл, а аз съм само сянка, създадена от хората-Змии?

Ръката на Брюле го сграбчи за рамото, разтърси го и го накара да дойде на себе си.

— В името на Валк, не бъди глупак, Господарю! Все още ли има нещо, на което можеш да се учудиш, след всичко, което преживяхме? Не виждаш ли, че това са истински хора, омагьосани от жреца на Змията, приел твоята форма и лице. Не си ли спомняш, че само преди

миг изклахме двайсетина мъже, които приличаха поразително на съветниците? Ако не бяхме победили, ти щеше да бъдеш убит и това чудовище да царува. Влез и бързо го унищожил — това е единствената ни възможност! От двете му страни стоят стражи от Червените Унищожители, истински хора, незнаещи какво пазят, и никой освен теб не би могъл да доближи до това чудовище. Бързо!

Кулл разтърси глава, за да се отърве от замайването, и я вдигна високо, пое дълбоко въздух като силен плувец, готов да се хвърли в морето. Брюле беше прав. Там пазеха хора от Червените Унищожители, стражи, научени да действат мигновено, и само той можеше да премине през тях. Кулл се втурна като ураган в залата и с два скока стигна трона. Външността на Кулл, идентична с тази на мъжа на трона, за момент спря стражата. Това му беше достатъчно. Узурпаторът се надигна, хванал меч си, но още преди да се покаже острието му, Кулл го прониза в гърдите и той се строполи на пода.

— Стойте! — Кулл вдигна ръка и гласът му спря суматохата.

Докато всички чакаха неподвижни, Кралят им показа съществуването, лежащо пред тях, лицето му беше изчезнало и на мястото му се виждаха отворените челюсти на гигантска змия. Чуха се виковете на ужас, съветниците се дръпнаха назад. От една от вратите влезе Брюле, а от другата Ка-ну.

Те сграбчиха кървавата ръка на Кулл и Ка-ну извика:

— Хора от Валузия, видяхте всичко със собствените си очи. Ето истинския Кулл, най-могъщия от Кралете, управлявали Валузия. Силата на Змиите е пречупена и всички ние отново сме човешки същества. Какво ще заповядате, Кралю?

— Махнете тази мърша! — каза Кулл и войници от стражата вдигнаха мъртвото същество и го изнесоха от стаята.

— Сега ме последвайте! — каза Кралят и ги поведе към Прокълнатата зала. Брюле загрижено поиска да го подкрепи, но Кралят отблъсна ръката му.

Разстоянието се стори безкрайно на Кулл — от десетина рани по тялото му течеше кръв, но накрая стигна до вратата и се засмя мрачно и жестоко, когато чу ужасените виковете на съветниците.

По негова заповед стражите оставиха тялото на мнимия Крал при другите. Кулл изчака всички да излязат и огледа мъртвите чудовища. После се извърна и излезе от стаята. Чувстваше се замаян и

трепереше. Като в червена мъгла виждаше обърнатите към него лица, изпълнени с възторг, ужас и обожание.

Извади меча от ножницата.

— Брюле, тук ли си?

— Да! — Лицето на Брюле беше до неговото, но гласът му се чуваше като че ли от километри.

— Спомни си клетвата ни, Брюле! А сега кажи на всички да се дръпнат назад.

Издигна меча си и с цялата останала му сила го прекара през процепа между двете врати чак до дръжката.

Широко разкراчил нозе, за да не падне, той огледа съветниците.

— Нека тази зала бъде двойно прокълната. И нека тези трупове лежат тук завинаги, като знак на умиращата мощ на Змията. Тук пред вас, аз се заклевам, че ще преследвам хората-Змии от земя до земя, от море до море, докато не бъдат унищожени напълно. Докато се възцари Доброто и силата на Ада бъде пречупена. Кълна се в това, аз, Кулл... Крал на Валузия.

Коленете му се подгънаха и той се строполи на земята. Съветниците се насъбраха около него, Ка-ну ги разпръсна с кокалестите си юмруци и виковете си.

— Назад, глупаци! Искате да отнемете и малкото живот, останал в него? Кажи, Брюле, ще умре ли? — обърна се той към воина, надвесен над падналия Крал.

— Да умре? — в гласът на Пикта звучеше раздражение, примесено с насмешка. — Такъв мъж не се убива лесно! Дългото безсъние и загубата на кръв са го сломили, сам виждаш, Ка-ну, че раните му са дълбоки, но не смъртоносни. Накарай тези подплашени глупаци да извикат веднага дамите от двора, жените във Валузия знаят как да лекуват рани.

Очите на Брюле светеха с дива и горда светлина.

— Ка-ну, какъв мъж! Не мислех, че ще срещна такъв в тези дни на упадък. Само след седмица той ще е на седлото — и тогава, горко на Децата на Змията! Защото това, в което той се закле, ще стане. И какъв лов ще бъде, Ка-ну, какъв лов! А, виждам дълги и щастливи дни за Валузия с такъв Крал на трона!

ГЛАВА ПЕТА

РЕШЕНИЕТО

Думите на Брюле излязоха верни. Императорът на Валузия прекара две трескави нощи, но благодарение на силния си организъм на третия ден дойде в съзнание и макар доста отслабнал, поиска да се изправи на крака. Брюле напразно се опита да го задържи.

— Не, Брюле, приятелю мой, нямаме време да се излежаваме. Повикай веднага Ту.

Главният съветник влезе в стаята минути след това.

— Ту, жрецо на Змията, как си тази сутрин? — попита го насмешливо Кулл. Ръката му си играеше небрежно с дръжката на меча.

— Господарю! — бледото лице на дребничкия съветник стана бяло като тебешир. — Не се шегувай с тези неща. Сутринта твоят приятел и телохранител в присъствието на Ка-ну провери целия дворец. Всеки трябваше да повтори забравените думи и да целуне медальона на металния Дракон. Между нас нямаше хора на Змията!

— Знам, приятелю, знам. Брюле ми разказа всичко. Прости ми, че се пошегувах с теб. Знаем, че страшните картини няма да изчезнат от умовете ни дълго време. Затова те викам, Ту. Спомням си клетвата, която дадох, след като избихме Децата на Змията в Прокълнатата зала. Не съм я забравил! От утре започваме похода — ще изчистим Валузия от чудовищата. И не само Валузия, всяка от Седемте Империи! Искам по обяд да се свика Държавният съвет, да дойдат военачалниците и всички посланици на други кралства, акредитирани у нас.

— Но, господарю! — гласът на Ту беше изпълнен с тревога. — Ти си още много слаб, а и кой ще се занимава с държавните дела докато те няма. Тази война може да продължи дълго...

— Не се грижи толкова за здравето ми — отвърна Кулл — няколко драскотини и нищо повече. Бил съм и много по-зле и все още съм жив. Чувствам се малко слаб, но и много гладен. Ще хапна и ще поспя до съвещанието и всичко ще бъде наред. Колкото до войната, не мисля, че ще бъде дълга, надявам се и другите крале да се включат,

иначе — горко им. За времето, докато ме няма, ще поверя управлението на държавата на теб, а воините, които ще останат тук — на Ка-ну.

Съветникът коленичи, поразен от оказаната му чест, но Кулл само го потупа по гърба и извика гръмогласно, че иска храна. Кралят яде за трима и след това се унесе в спокоен сън.

Събуди го Брюле, с новината, че Съветът се е събрал. Кулл облече императорската мантия, сложи короната на Валузия върху дългите си черни коси и препаса големия двуостър меч на кръста си.

При влизането му в залата всички съветници, военни и посланици станаха на крака.

Очите на Кулл бяха студени като топящи се ледени блокове в мъгливото Северно море.

— Граждани на Валузия! И вие, посланици на приятелите на Кралството, искам да ви съобщя нещо, но преди това, Брюле, моля те, заведи посланиците и военачалниците до Прокълнатата зала. Ти имаш сила да измъкнеш забития във вратата меч. Покажи им какво има там и се върнете веднага.

Докато очакваха завръщането на Брюле, Кулл се обърна към Ка-ну:

— На теб, мъдри приятелю, ще оставя половината Армия на Валузия. Естествено, тя ще има военачалници, на които ще дам необходимите заповеди, но искам ти с твоите Пикти да се присъедините към нея и ти да издаваш главните заповеди. Трябва да изчистите Града на Чудесата от тези създания, накарайте всеки гражданин да повтори забравените думи, от най-богатия аристократ до последния пияница, легнал в канавката между бордеите. Също и жените, макар не се съмнявам, че хората-Змии са взели образа на някоя от тях. Ка-ну, бъди безмилостен! И при най-малкото съмнение унищожавай тези твари. Опожари и срути храмовете им, където ги срещнеш, в радиус двеста километра от столицата. Постави още сега стражи и затвори вратите на града, за да не може никой да се измъкне навън. Върви, приятелю!

Ка-ну Древният се поклони. Очите му бяха станали сини като морето, а погледът му леден и суров.

В това време влезе Брюле начело на военачалниците, висшите сановници и посланиците. Лицата на всички бяха преbledнели, в очите

им се четеше ужас от току-що видяното, омраза и ярост.

— Исках лично да се уверите срещу какво сме се изправили — каза мрачно Кулл. — Това не е обикновен враг, когото можеш веднага да повалиш с меч или копие, това са древните неприятели на човешката раса, които хилядолетия са ни държали в робство. В древността са били много и различни видове, човечеството се е борило столетия, за да се освободи от тях, и накрая хората са помислили, че наистина са успели. Уви, някои от тях не са били изтребени докрай. И, вижте ги, те отново са сред нас! Няма сила да ни победят в открит двубой, но могат да го направят, като унищожат кралете ни, висшите сановници и военачалниците ни, вземайки техния образ, и лека-полека отново да ни превърнат в роби. Благодарение на Ка-ну Мъдрият и верният Брюле успяхме преди две нощи да провалим плана им и да ги унищожим, но те ще опитат пак, ако не тук, то някъде другаде — във Фарсун, Верулия, Турания, Зарфуана или Грондар. Аз се заклях, че ще изтрия от лицето на Земята тези твари и Валк ми е свидетел, че ще го сторя. Армията на Валузия тръгва утре. Ще прочистят земите си от всички хора-Змии и техните последователи. Не забравяйте, че повечето от богомолците са обикновени хора, но са толкова пленени от тайните науки и мистицизма на Змията, че са прекрачили вече прага на човешкото. Те също ще се бият на страната на Змията. Знаем, че трябва да бъдат унищожени. След като свърши във Валузия, Армията ми ще пресече границата с Фарсун на Юг, за да помогне на крал Хайд да се справи с тях. Искам всички посланици да изпратят тайно известие до господарите си, че Император Кулл ще навлезе в кралствата им с голяма войска. Не искам да пишете нищо за това, което видяхте или чухте тук, само обяснение, че идваме с мир, и се помъчете да ги убедите, че това засяга всички поданици.

Посланиците се спогледаха, но преклониха глава и се поклониха на Крал Кулл.

— Кралю! — обади се един от тях, млад мъж, с гъсти смолисточерни коси, падащи на плитки по раменете му и мургаво лице. — Моят господар, кралят на Турания, няма нужда от такова известие. Ние почитаме Небесната дъга и всички други религиозни секти или други обреди са забранени и се наказват жестоко. Крал Кош прогони последователите на Змията преди десетилетия, при нас, в Турания, няма техни храмове.

— Ето и една добра вест! — засмя се Кулл, но веднага очите му станаха отново твърди, с бледосив блясък под свъсените вежди. — Предай тогава на Крал Кош, че за мен ще бъде чест да се срещна с него на границата на държавата му. Много бих искал и храбрите туранци да участват в тази последна битка на хората срещу Древните Раси, дошли от дълбините на хилядолетията. Сега можете да си отивате.

Всички се поклониха и излязоха от тронната зала. Останаха само военачалниците, Ту и Брюле.

ГЛАВА ШЕСТА

ПОХОДЪТ

Кулл остави пехотата и леката конница в столицата под командването на своите генерали, а начело на Червените Унищожители (без частта, която трябваше да пази Двореца) и отредите на наемниците се отправи на Север. Древните слова бяха повторени от цялата петнадесетхилядна армия. Никой не промени облика си, изглежда, хората-Змии не бяха проникнали между военните. Пътуваха бързо, всички бяха на коне. А Кулл залагаше много на внезапността на атаката. Унищожиха над сто храма на Змията, повечето изоставени и необитаеми. По местата, където все още се срещаха богомолци и светилищата работеха, се стигна до яростни схватки. Оказа се, че поклонниците на култа са много повече, отколкото Кулл се беше надявал. Дори при споменаването на свещената дума, когато жреците възприемаха ужасния образ, техните последователи продължаваха да се сражават със същото ожесточение и омраза. Разбира се, повечето от тях бяха обикновени хора, несвикнали с военно изкуство, и биваха помитани от Червените Унищожители.

— Не мога да разбера тези хора? — каза мрачно Кулл. — Нощта беше настъпила и студеният вятър вееше краищата на кралската шатра. — Виждат кого са обожествявали и не се отдръпват от него, както биха направили всички нормални хора, продължават да се бият, въпреки че знаят — обречени са.

— Всички са омагьосани — промълви генерал Сет, командир на Червените Унищожители. — Тези ужасни твари са ги лишили от разсъдък.

— Генералът е прав — намеси се и Брюле (Пиктът не напусна мястото си до трона на Кулл). — Изглежда, Змията разполага с някакви тайни, може би мистични, или с някаква тайна наука, дошла от времето, когато Земята е била млада. Тези хора са направо обладани. За тях не съществува нищо — приятелство, чест, любов, семейство, —

освен преклонението и обожествяването на Змията. В битката вчера един ми изкрещя в лицето, че дори и да бъде убит, ще живее вечно.

— Не вярвам в подобни глупости! — каза Кулл, гъстите му черни вежди бяха склучени, кичур черна коса падаше върху лицето му. — Безсмъртни са само боговете, а дори и някой от хората да заслужи безсмъртие, според мен, такава чест се спечелва с меч в ръка. Тези хора просто са опиянени, Змията е навлязла в мозъците им, и те вече не са човешки същества. Стига с тези приказки, да спим!

На следващия ден Армията продължи на Север, по пътя си не срещнаха повече храмове. Многобройните разузнавачи донесоха, че до Студеното море, изпълнено с огромни, плаващи, ледени блокове, няма нищо.

Кулл обърна Армията си на Юг и тръгна към Фарсун. Бяха стигнали почти до границите му, когато към тях се присъединиха посланиците на Седемте Империи.

Наал да Ардест, посланик на Фарсун, най-възрастният от тях, предаде на Кулл новини от Кристалния Град — столицата на Валузия.

— Ка-ну и генералите ти, о, Кулл, свършиха чудесна работа — каза той. — Храмът на Змията в Града на Чудесата беше атакуван веднага след твоето заминаване и след страшно клане на поклонниците на тази нечестива сила бе запален. Ка-ну не пощади никого — жени, мъже, деца, всички бяха избити. В храма се бяха окопали стотина жреци, които паднаха под мечовете на Пиктите и пехотата. Открити бяха множество тунели под града, а някои от тях и зад стените му. Всички бяха залети със смола и запалени. После започна проверката на целия град. Отначало хората, ужасени от убийствата, се бяха изпокрили в къщите си. Ка-ну нареди телата на убитите хора-Змии да бъдат поставени пред изгорелия храм и накара целия град да премине пред тях. След това самите граждани помагаха на войниците при претърсването. Всеки гражданин бе принуден да каже древните слова и да целуне амулета на Летящия Дракон. Показа се, че и между тях има хора-Змии, особено сред по-заможните, с по-високо положение в обществото. Броят им беше малък — около сто-двеста души. Естествено, всички намериха смъртта си.

— Сърцето ми се изпълни с радост от думите ти, благородни Наал да Ардест! — извика Кулл. Очите му блестяха, ръката му

несъзнателно опипваше дръжката на меча. — Проследи ли ги и извън града?

— О, да, Кралю! — отвърна посланикът. — Всички храмове на Змията в радиус от двеста мили бяха унищожени. Ка-ну ги преследва и на Изток, към Зарфуана, но храмовете бяха вече пусти. Най-вероятно тези създания на ужаса са побегнали зад границите на Грондар, а може би и по-далече.

— Благодаря ти за добрите вести, мъдри Наал — повтори Кулл. — А сега, напред към Фарсун! Предполагам, че вече си предупредил краля си, Наал.

— Да, Негово Величество Крал Хайд чака на границата до Големия път на Юг.

Армията потегли веднага и след часове премина границата.

Кралят на Фарсун бе стар съюзник на Валузия. Беше застанал на страната на Кулл след метежа в Двореца и убийството на тогавашния владетел Брона, наричан от поданиците си Кървавият, заради патологичната му жестокост. Прозорлив и умен, Хайд, както и Ка-ну, искаше силна Валузия, която да пази гърба му от набезите на Лемурийците и Атлантите. Кралят посрещна много сърдечно Кулл и двамата владетели се усамотиха в специално построена шатра заедно с Брюле и Наал. След разговора Кралят на Фарсун, който въпреки възрастта си не беше загубил гъвкавата си походка, излезе от шатрата с преbledняло лице и стиснати устни.

Той събра благородниците си и поговори с тях. Брюле присъстваше.

— Във Фарсун има не повече от десет-петнадесет храма, посветени на Змията. Този култ е нов за нас, появи се едва преди петдесет години — каза Хайд. — Някои от храмовете още са в строеж. Ще направим каквото трябва. Воините ми ще изтрият тази нечистотия от земите ни.

— Благодаря ти! — поклони се Кулл. — Позволи ми само да ти помогна с някои от моите воини. Не се съмнявам в храбростта на воините ти, но вие все още не сте срещали подобно нещо, не знаете нищо за фанатичните последователи на този култ, докато ние вече месеци наред воюваме с тях. Хайд, нека отрядът мои войски бъде воден от Брюле Копиеубиеца.

Кралят погледна Кулл в очите и кимна с глава.

От границата до столицата на Фарсун откриха около десет храма. Воините на Крал Хайд наистина не бяха подготвени за гледката, която се разкри пред тях, след като Брюле произнесе тайните думи пред първия храм. Фарсунската пехота беше прочута със смелост и ловкост, но видът на хората-Змии, безумният поглед и фанатичната ярост, с която се биеха поклонниците им, ги разколебаха и ги накараха да се отдръпнат назад.

Брюле използва момента и се впусна начело на Червените Унищожители напред. Страшната конница разпиля защитниците на храма. Десетина от хората-Змии се опитаха да се скрият, но бяха повалени и насечени от воините на Кулл. Брюле нареди храмът да бъде подпален от четирите му страни, а сам той начело на отряд Пикти нахлу в него. Чуха се стонове, победни възгласи и проклетия. Скоро черен задушлив пушек започна да излиза от входната врата на храма. Брюле и хората му изскочиха навън, търкайки насълзените си очи.

— Не гледайте така виновно — извика Пиктът на омърлушените пехотинци. — Трябваше да видите лицето на Крал Кулл и моето, когато за първи път се срещнахме с тези чудовища. Първият път наистина е страшно!

Тези думи повдигнаха малко духа на воините от Фарсун. И наистина, пред следващия храм на Змията те по нищо не отстъпваха на Валузийците.

Крал Хайд се оказа прав. Хората-Змии бяха проникнали във Фарсун отскоро. Броят им беше малък. Малко бяха и поклонниците на новия култ. За не повече от месец войската на Кулл премина през царството и стигна до границата с Верулия.

— Благодаря ти за помощта, Кралю! — каза Кулл и се поклони пред стария Хайд. — Нека Валк те закриля и дните ти да са изпълнени с щастие.

— Аз съм този, който трябва да благодари, Могъщи Кулл! — отвърна Кралят на Фарсун. — Ти ми помогна да отърва страната си от Върховното зло. Много от воините ми искат да те последват, моля те, приеми поне три хиляди от тях. Ще ги води първородният ми син Родер — един от най-изкусните бойци в кралството.

— Благодаря ти — отвърна тихо Кулл и стисна десницата му. — Докато аз съм Крал, между Валузия и Фарсун ще има не само мир, но и сърдечно приятелство.

Прекосяха границата на Верулия и попаднаха в зелени тучни ливади, по които пасяха големи стада едри красиви коне. Верулийците боготворяха Коня и имаха най-добрата лека кавалерия в света. Бяха весели, вечно усмихнати хора, с дълги руси или червеникави коси, които връзваха на плитка. Обличаха се в кожени дрехи и стреляха великолепно с късите си лъкове. Младият крал Абласир посрещна Кулл и Армията му в столицата си Далина — дъвен град, строен преди хилядолетия, доста по-малък от величествената столица на Валузия.

Верулийците не обичаха да живеят в големи каменни къщи, чувстваха се по-добре на открито из гористите плата на страната си — в малки, направени от дърво и камък градчета.

Императорът на Верулия, малко по-млад от Кулл, току-що се бе оженил и сватбените тържества все още не бяха свършили.

Крал Абласир покани Кулл, военачалниците, благородниците и всички посланици на тържествена вечеря.

— Това е последната, седма вечер от сватбените празници — обясни той на Кулл. — И аз, и Кралицата сме доста изморени, но такива са обичаите на страната ни. Виждам, че и вие сте изморени — седнете, изпийте с нас по чаша вино и си починете. Знам, че мисията ти, Могъщи Кулл, е бърза и важна за всички ни, но една нощ почивка ще бъде добре дошла и за твоите воини.

Кулл хареса младия владетел на Верулия. Беше добре сложен, висок младеж, с големи виолетови очи и гъсти руси коси, падащи свободно по раменете му. Лицето му беше честно и прямо, както на повечето верулийци.

Кулл се поклони и отвърна с учудващо мек глас, като че ли говореше на дете.

— Ще останем, Кралю на Верулия. На никаква цена не бих искал да наруша традициите на твоя дом. Би ли ме представил на младата Кралица?

Абласир се усмихна широко и го поведе към празничната трапеза в центъра на стаята. Кулл едва сподави учудването си. Кралица Даренна имаше същия цвят на очите като съпруга си, но косата ѝ бе червеникаворуса и се спускаше на меки вълни до кръста. На Кулл за момент му се стори, че пред него стои приказно същество от легендите. Кралицата бе още почти дете, макар високата ѝ стройна

фигура да издаваше жената в нея. Не беше хубава, беше прекрасна! Кулл не можа да намери точната дума да изрази това, което почувства.

— Кралю! — обърна се той към Абласир. — Виждам съм щастливи хора, сполучили да спечелят власт, пари, обществено положение, но мисля, че ти си най-щастливият човек, когото познавам!

Лицето на Абласир поруменя, в очите му се четеше гордост и любов, когато се обърна към Кралицата.

— Скъпа, да ти представя Краля на Кралете, Императора на Валузия, Кулл!

В очите на младото момиче отначало се изписа уплаха при вида на мрачното лице на Краля, но страхът бързо премина и бе заместен с доброжелателство и загриженост.

— Добре дошъл във Верулия, Кралю — гласът ѝ беше напевен и красив. — Слушала съм много за теб и за благородната ти мисия. За кралството ни е голяма чест да те приветстваме в столицата. Дано пребиваването ти тук бъде приятно и приятелството между теб и любящия ми съпруг стане още по-силно.

Кулл се поклони. Думите на Кралицата издаваха дълбочина на ума и сериозност, която той не бе очаквал от толкова младо момиче.

— За мен ще е част да ме наричате ваш приятел — отвърна той.

Внезапно усети, че стоящият плътно до него Брюле потръпна. Кулл вдигна очите и погледна масата. До Кралицата седеше здрав рус мъж със сурови черти, които сега изглеждаха омекнали, до него — дама на средна възраст, все още изключително красива, чието лице издаваше кръвното ѝ родство с Кралицата.

— Това са нашият Маршал Керл и съпругата му — разнесе се отново гласът на Абласир. — Както можеш и сам да видиш, те са родителите на Кралицата. Родът им е толкова древен, че следите му се губят в Зората на Времето. А това е нашият съветник, Благородният Изас — философ и учен. До майката на Кралицата седеше среден на ръст мъж, тъмнокестеняв, с черни очи. Косите му бяха сплетени на плитка според верулийската мода.

Кулл впи погледа си в непознатия. Досега не беше виждал Верулиец с черни очи. Тук-там се срещаха хора с по-тъмнокафяви очи, но като цяло жителите на кралството бяха светлооки. Той погледна изправения до него Брюле и бе поразен от промяната в изражението му. Очите му блестяха с тревожен пламък, ноздрите му се бяха

разширили като на хищно животно, готово за скок. Кулл се огледа наоколо.

— Голяма чест за всички събрани тук е да могат да поздравят Кулл — Краля на Кралете, Императора на Валузия! — проговори Изас, гласът му беше тих и напевен. — Добре дошли във Верулия!

— И за мен е удоволствие да бъда тук — отвърна кратко Кулл. — Познавах добре Крал Дрек, бащата на младия Крал, и бях много натъжен от смъртта му преди две години. Нелепа случка по време на лов, нали, Кралю?

— Да — отвърна Абласир и в очите му се появи мъка. — По грешка един от участниците в лова стреля по него вместо по дивия глиган. Така и не разбрахме кой, но беше нещастен случай. Баща ми нямаше врагове във Верулия, а на лова присъстваха само най-близките му приятели.

— А Вие — обърна Кулл погледа си към Изас, — присъствахте ли на лова?

— О, не — отвърна с пренебрежение съветникът, — кървавите спортове не ми доставят удоволствие. Предпочитам библиотеката и инструментите си, Велики Кулл. Но от все сърце бих желал да съм бил там, може би щях да помогна с нещо...

— Вие сте експерт по древните езици и култури — промърмори Брюле. — Изследовател на знанията, дошли до нас от Зората на Времето, нали?

— О, не толкова! — скромно се усмихна Изас. — Не съм толкова голям експерт, просто зная доста за тези далечни времена. Когато предложих услугите си на Крал Дрек преди няколко години, той ми позволи да се грижа за библиотеката на замъка и колекциите му от старинни предмети.

— Е, тогава — гласът на Брюле беше тих, но твърд, като стомана. — Бихте ли могли да ми обясните какво значи това!

Пиктът внезапно протегна ръката си напред. Лъчите на залязващото слънце, проникващи през големите прозорци, блеснаха върху гривната на китката му. Очите на изображения върху нея Дракон просветнаха за миг и угаснаха. Изас отскочи настрана, в черните му очи лумна див блясък, а линиите на лицето му започнаха да променят очертанията си и да се превръщат в нещо ужасно и чуждо.

Всички гледаха като вцепенени страшната метаморфоза. Изас направи крачка встрани, нямаше ги вече загадъчните черни очи и тъмнокестенявите къдрици — на тяхно място се виждаше главата на огромна змия, впила студените си очи в Крал Абласир. Той понечи да извади меча си, но Брюле по-бързо и от мигване на окото заби късото си копие в гърдите на Изас. Той се олюля и се строполи на масата, опръсквайки околните с черна кръв. В същото време Брюле, преди още някой да осъзнае какво е станало, скочи върху масата и извика древните думи, дали сила хилядолетия преди този ден на хората да се справят с Древните Раси, властвали над тях:

— *Ка-нама-каа-Лажерама!*

В залата избухнаха викове на страх и ярост. Разярени верулийски благородници се стекоха край масата, където лежеше ужасното същество. Жените, пребледнели от уплаха, се струпаха в другия край на залата.

С крайчеца на окото си Кулл видя как лицата на стоящите съвсем близо до Краля на Верулия петима стражи се промениха.

— Брюле! Кралят! — изкрещя Кулл.

Още докато се хвърляше напред, огромният меч бе вече в ръцете му. Острието изсвистя и се стовари върху хората-Змии. Ударът бе толкова силен, че главата на единия отлетя като топка, а вторият падна разсечен през лицето. Кулл нададе боен вик, подобен на вой на диво животно, и се впусна върху трети неприятел. Един от стражите, който беше най-близо до Краля на Верулия, се опита да го прободее с копието си, но Абласир отскочи и заби меча си до дръжката в корема на влечугото. Останалият единствен жив човек-Змия се огледа и се втурна към вратата на залата. Малко преди да излезе, копието на Брюле го застигна. Ненаправно го наричаха Копиеубиеца. Острието прободее тялото с такава сила, че го закова за вратата — в настъпилата тишина се чуваха само вибрациите на забитото копие.

Внезапно всички в залата започнаха да говорят едновременно. Чуха се викове на ужас, възгласи на ярост и благодарност. Верулийските благородници, водени от Маршал Керл, се струпаха около Краля си. Лицето на Абласир бе бледо, но спокойно. В едната си ръка все още стискаше окървавения меч, с другата бе прегърнал младата Кралица.

Кулл огледа залата. Освен убитите от него и Брюле хора-Змии, на няколко места върху пода лежаха и други сгърчени чудовища, избити от благородниците на Верулия. За жалост между хората-Змии той различи и два човешки трупа.

С леопардов скок Кулл се намери върху масата и вдигна ръката си. Кралят на Валузия беше величав с разветите си дълги черни коси и окървавен меч в ръка. Разговорите постепенно стихнаха. Всички впериха очи в него.

Кулл изгледа хората около себе си, по лицата на някои от тях прочете ужас от току-що видяното, желание за мъст и възхищение. Очите му придобиха сивкавия си блясък, подобен на разбиващи се ледове в студените морета на Север.

— Чуйте ме! — каза бавно той. — Чуйте и вижте това около себе си. Срещу този ужас съм тръгнал на свещена война, о, воители на Верулия. Някога те са ни владели, било е хилядолетия преди градовете ни да са били построени, те и други като тях — Древните Раси, хората-вълци, жените с крила и змийски опашки и какви ли още не. А ние сме били роби, жива сила, която са използвали, и жертви за олтарите на мрачните светове, на които са се кланяли. Били са по-умни и по-напреднали в знанията си от нас. Но човекът все пак е успял да се справи с повечето още в Началото на Времето. Единствено хората-Змии и малка част от хората-вълци са успели да се скрият и да избегнат унищожението. Всичко това научих от самия Ка-ну Древния — посланик на Пиктия във Валузия, един от най-първите хора в Седемте Империи. Научих още, че преди хиляди години хората-Змии са направили отново опит да завладеят земите ни и да властват над човешкия род. Тогава са били измислени древните забравени думи, които Брюле току-що изрече. Някоя жива твар не може да ги произнесе, освен човекът, такива са особеностите на гласа му. Въоръжени с тях и с амулетите на Летящия Дракон — смъртен враг на хората-Змии, човеците отново ги унищожиха. А оцелелите са били изтикани в далечните Северни пустини, откъдето не са се завърнали хилядолетия. Но ето че те отново са сред нас. Самият аз щях да стана жертва на пъкления им план, ако Брюле не ми беше разкрил тайната им. Сега те искат нещо много по-лесно — да убият кралете на Империята в някоя тъмна нощ и някои от тях, предполагам от висшите жреци, да заемат техните места. Хората няма да разберат, защото

Децата на Змията могат да променят облика си и пак ще бъдат управлявани от тях. Срещу този враг, кълна се, съм тръгнал аз, воини на Верулия. Унищожих всички, които се намираха в Империята ми, след това бях във Фарсун, където с помощта на крал Хайд победих и тамошните. Сега съм при вас. Във войската ми има хора от Валузия, пехотинци, водени лично от престолонаследника на Фарсун. Ще помогнете ли на Армията ми да свършим веднъж завинаги с тези адски създания? Ние можем да се бием помежду си — това е в природата на човека, но сега сме изправени пред чужда, Древна Раса, която иска да господства над цялото човечество. Мисля, че ако изпълним мисията си, скоро никой няма да поиска война. Има и още нещо. Много са хората, обожествили Култа към Змията. Знайте, те нямат нищо общо с човешкия род, мислите и изражението им се командват от хората-Змии. Те са дори по-яростни бойци от господарите си, за тях не трябва да има милост — мъже, жени, деца, всички трябва да бъдат унищожени, до крак.

Думите на Кулл бяха посрещнати с мълчание.

След това залата избухна. Стотици мечове се размахаха във въздуха.

— Води ни Кулл, Крал на Кралете, води ни! — мощният вик се чуваше отвсякъде.

Кулл отново вдигна ръка.

— Вие имате владетел, който ще реши това. Но нека първо се справим с хората-Змии тук, да завършим започнатото. От колко време Изас е съветник тук, Ваше Величество? — попита той Абласир.

— От около четири години — отвърна младият Крал, той все още притискаше Кралицата към себе си.

— А има ли храмове на Змията във Верулия?

— Само един. Всъщност Изас беше този, който посъветва баща ми преди около три години да позволи проникването на други религии по нашите земи. Храмът е все още в строеж, а богомолците са много малко и главно чужденци. Верулийците боготворят Коня, който за тях е нещо повече от приятел, и бих се учудил, ако сред тях има последователи на ужасния култ.

— Тогава да отидем и да го изгорим! — прогърмя гласът на Кулл. — Ваше Величество, позволете на Брюле и моите Червени Унищожители да свършат това.

Кралят се замисли за момент, а после бавно кимна с глава.

Храмът на Змията бе празен. Наоколо личаха следи от паническо бягство.

— Е, поне във Верулия нашата работа е свършена — каза Кулл. Кралят се бе оттеглил в голямата си шатра и полуизлегнат, отпи от чашата си вино. — Изглежда, новините се разнасят бързо, мисля, че ще срещаме все повече празни храмове по време на похода.

— Ще вземеш ли младия Крал на Верулия със себе си, Кулл? — попита лениво Брюле.

Кралят на Валузия се надигна и го погледна в очите.

— И ти ли мислиш като мен? — попита с учудване той. — Не съм предполагал, че в душата ти има място за такива неща.

— Аз съм само човек, Кралю — отвърна Брюле. — Не ми е чуждо нищо, но останах впечатлен от младите Крал и Кралица на Верулия. Та те са още деца!

— Размекваш се, Брюле! — отвърна Кулл, но дълго не можа да заспи тази нощ.

На сутринта Кулл свика военен съвет в голямата зала на Двореца в Далина — столицата на Верулия.

Освен Кулл присъстваха военачалниците на армиите на трите кралства. Родер — престолонаследник на Фарсун, Маршалът и младите Крал и Кралица на Верулия.

— Кралю! — обърна се Абласир към Кулл. — Решихме да изпратим десет хиляди воители с войската ти, ако, разбира се, ги приемеш. Ще ги вода аз, а хората ще се съберат до два дни. Армията ми е съставена главно от лека кавалерия, което позволява да бъде свикана бързо.

— Много съм ти благодарен, Кралю на Верулия, за помощта — отвърна сериозно Кулл. — Но тази нощ размислихме с военачалниците и съветниците ни. Бихме били щастливи, ако останеш тук. Почакай, не казвай нищо, преди да чуеш останалото. Половината Армия на Валузия е с мен, а другата половина заедно с Пиктите под командването на Ка-ну вече е навлязла в Зарфуана на Запад. Мисля бързо да се свържем с войската на владетеля на Турания Крал Кош и заедно да преминем на Север. През това време ще унищожим всички храмове на Змията по пътя си и ще се срещнем с Ка-ну, идващ от Запад, пред столицата на Зарфуана — Камула. След това през Големия

проход ще навлезем в Грондар, а там вече ще се разбере какво има да става. Сам виждаш, гърбът ни остава оголен, както за пирати от Атлантис и Лемурия, така и за набези от по-малките кралства, разположени на Юг. С бързата си кавалерия ти би могъл успешно да защитаваш границите си, а при нужда ще използваш и пехотинците на Крал Хайд.

— Бих могъл да оставя Маршала и Армията си! — протестира разпалено Абласир.

— Нима мислиш, че Кралят на Фарсун ще се подчини на заповедите на Маршал?

— Не, но... — Кралят на Верулия се огледа безпомощно. В очите му проблеснаха искри от гняв. — Вие просто не ме смятате за достоен! Не вярвате, че мога да водя армия в сражение! Че съм още дете!

Кулл почувства съжаление към младия Крал.

— Не, Ваше Величество, никой не те смята за дете и неспособен да водиш армията си — гласът му беше сериозен и бавен. — Сам аз видях как предния ден със собствените си ръце ти уби един от хората-Змии. Малцина биха реагирали толкова светкавично и точно. Не, Кралю, ти не си дете.

— Но това беше просто инстинктивно... — започна младият Крал, видимо поласкан от похвалата. — Аз...

— Не, това не е инстинкт — прекъсна го Кулл. — Инстинкт би било да застанеш неподвижен и втрещен пред ужаса. Повярвай ми, виждал съм много мъже, калени в битки и походи, които побягваха пред хората-Змии. Ти не помръдна, не се вцепени, не закрещя от страх, а избегна удара му и го уби. Това е смелост. И ако някой я оспори, ще има работа лично с мен, Кулл, Императора на Валузия.

Накрая все пак успяха да убедят Абласир да остане и да пази гърба на Армията.

— Понякога можеш да се справяш не по-зле от Ка-ну Мъдрия — каза Брюле на Кулл, когато излязоха от Двореца. — Но си прав, момчето е смело.

На входа младата Кралица застигна Кулл и стисна ръката му.

Очите ѝ блестяха развълнувано.

— Виждам, че не сте само велик воин — каза тя и в гласа ѝ имаше благодарност и облекчение.

— Не, Мадам — отвърна Кулл, — просто Вие бяхте толкова красива и невинна, когато Ви видях за първи път. Но това, което казах за съпруга Ви, е вярно — той наистина е много смел мъж.

— Знам — отвърна тя. — Но Ви благодаря, че ми го оставихте.

Тя се повдигна на пръсти и целуна брадясалата му буза. Кулл се спря, втрещен, а Кралицата се скри в Двореца. Все още онемял, Кулл се загледа след нея, опипа бузата си и тръгна замислено към лагера на Армията си.

Пътя до границите с Турания войските на Кулл прекосиха за около двадесет дни. Можеха да се движат и по-бързо, но Кралят на Валузия не искаше да изморява конете, а още повече — пехотата.

Попадаха на храмове на Змията, но всички бяха набързо изоставени и празни. Кулл поведе войските си на Север над границата със Зарфуана, но и тук откритите няколко храма бяха пусти.

— Изглежда, всички са разбирали за идването ни — обърна се Кулл към язdecия до него Брюле. — Какво мислиш?

— Прав си, Кралю. — Очите на Пикта непрекъснато оглеждаха околността.

Току-що бяха извили на Юг и яздеха през равна тревиста местност. Границата с Турания беше на не повече от двадесет мили.

Кош, Кралят на Турания, ги очакваше от седмица в голямата долина, разположена в Зарфуана, на около два-три километра. Беше среден на ръст, черноок мъж, с къдрава черна коса, започнала да побелява на слепоочията. Имаше дълъг нос, плътни устни, загоряло от слънцето и вятъра в безкрайните равнини на Турания лице. Лека ризница и широки кожени панталони, пристегнати над глезените, високи ботуши, покриващи панталона, бе облеклото му. В пояса му беше затъкнат кинжал с дръжка от слонова кост във формата на скачаща антилопа.

— Чакаме ви от седмица — каза той на Кулл, когато двете армии се приближиха, а той с малка свита ги посрещна. — Разпънете шатрите си тук. Благородни Владетели, има място за всички.

Кулл впери поглед в лицето му.

Очите на Кош бяха леко раздалечени едно от друго, в тях се четеше ум и някаква непонятна жестокост.

— Привет, Кралю на Турания! — отвърна Кулл. — Пътувахме по-бавно. Мислех да дам почивка на хората си преди тежките дни, които идват. Вярвам, че вече знаеш защо сме тук.

По лицето на Кош се изписа вълнение — за миг той заприлича на Брюле в нощта, когато откриха предателството в столицата на младия Абласир — ноздрите на туранеца се разшириха като на див звяр, готов да се нахвърли върху плячката, очите му станаха свирепи.

— Дали знам? — въпреки очевидното вълнение гласът му бе равен и мрачен. — Да, и съм в очакване отдавна! Знай, че не само ти, Кулл, си бил нападат от Децата на Змията. Предполагам, че преди година-две и ти, както повечето хора, не си предполагал за съществуването им. А ние, в Турания, ги познаваме от хилядолетие. Не всички, но Кралете са знаели, винаги. Виж това!

Той повдигна ръкава на дрехата си. На китката му блесна, отразил светлината на следобедното слънце, тежък амулет — Летящ Дракон с диамантени очи. Амулетът беше същият, какъвто Брюле носеше на лявата си ръка.

Кулл скочи от коня си и прегърна Кош.

— Значи и ти знаеш? Виждал ли си ги, Кралю? Има ли ужасни чудовища по твоите земи?

— Да, Кулл, имало е, докато е царувал працядо ми. Той е научил за тях от някакъв магьосник от Южните кралства, който му дал и амулета. По онова време всички пъклени същества били избити в Турания, освен неколцина, избягали към Грондар. Оттогава този талисман се предава от баща на син в Туранската кралска династия. Била е създадена и една-единствена религия — Обожаването на Небесната Дъга. На жреците, живеещи в империята ни, е било позволено да тачат Култа към Валк, но нашите хора се кланяли на Небесната Дъга. Така е било векове, докато аз не седнах на престола. По време на една от кампаниите на армията ми на Юг срещу Обединените сили на Южните Кралства отсъствах повече от две години от Римут — столицата на Турания. Войната се затегна и едва на третата година успях да се върна.

Първото, което видях, бе голям Храм на Змията, строящ се в близост до Двореца. Бях оставил управлението на брат си, който не беше посветен в тайната. Веднага отведох войните си до храма, обградихме го, аз произнесох странните слова и вдигнах високо

Летящия Дракон. Можеш да си представиш какво последва: в суматохата на битката загина и брат ми, беше само на осемнадесет години. Както виждаш, Кулл, аз имам да плащам за кръв и, кълна се, ще получа пълната цена. Сам срещу Змията не можех да направя нищо, но сега ти си тук и може би заедно ще успеем да победим. Това няма да е просто отмъщение за мъртвия ми брат или за бащата на младия Крал на Верулия, не, това е отмъщение за всички хора, изгубили близък или приятел. Трябва да ги победим, а ако не можем, поне ще умрем като воители, защото, ако се провалим, по Земята няма да има свободни хора!

Кулл го прегърна.

— Само сме чували един за друг, Кралю на Туралия, но не знаех, че толкова си приличаме. Да победим или да умрем, това е и моят девиз и мисля, че много скоро хората на Змията, ще изпитат върху себе си мощта на нашия съюз!

След ден двете армии потеглиха към Камула, столицата на Зарфуана. Унищожаваша всеки храм на хората-Змии по пътя си, а те не бяха много и почти всички бяха напуснати от обитателите си.

На петнадесетия ден от похода се срещнаха с воините на Ка-ну, идващи от Запад.

Старият посланик на Пиктите се бе променил много. Лицето му, обикновено весело и добродушно, бе станало сурово, дълбоки бръчки го прорязваха. Бялата му дълга коса бе вързана на опашка, както бе обичаят на Пиктите, когато са на военен поход. Сините очи на Ка-ну бяха изпълнени с блясък, какъвто Кулл не бе виждал преди.

— Привет, Кулл, Императоре на Валузия! — поклони се посланикът. — Виждам, че си свършил много работа през четирите месеца, в които бяхме разделени. Велики Валк, за пръв път от векове човек може да види събрани заедно двама Императори, един Престолонаследник и Главен маршал. Изглежда, боговете са благосклонни към теб, Могъщи Кулл, и дано благоволениято им е винаги с нас.

— Ти също си се справил добре, Мъдрецо — отвърна засмяно Кулл. — Разправи ми, какво става във Валузия?

— Всичко е както го остави, Кралю. Изглежда, твоят съветник, този дребосък Ту има наистина големи способности. Държавните дела вървят отлично, хазната се пълни непрекъснато, тази година реколтата беше повече от добра. Все пак, преди да заминем, прошепнах в ухото на амбициозния Ту, че той е бил първият, чийто образ са използвали жреците на Змията, за да те убият. Трябваше да видиш лицето на горкия човечец.

И Ка-ну повдигна глава и се заля във весел смях. Кулл също се усмихна при мисълта какво ли е изпитал страхливият му първи съветник. Когато смехът утихна, Кралят се обърна към стария водач на Пиктите:

— Срецнахте ли много храмове на хората-Змии по пътя си насам?

— Да, Господарю! — веселостта изчезна от лицето на Ка-ну, чертите му се вкамениха, а очите му станаха стоманени. — Срецнахме и ги унищожихме. На територията на Валузия бяха по-малко, но откакто влязохме в Зарфуана, те ставаха все повече. Разперих войската като ветрило, за да обхванем цялата територия, и унищожихме всичко по пътя си. За жалост много от храмовете бяха вече напуснати от обитателите си. Убихме не повече от двеста от жреците на Змията и няколко хиляди техни поклонници. Изглежда, вестта за случилото се в Двореца ти върви пред нас, навсякъде хората знаят тайните думи и носят гривни с Летящ Дракон върху тях. Нещо повече — при влизането ни в Зарфуана установихме, че голямата част от храмовете са унищожени от местните жители или от войниците на Кралица Арим. Историята се повтаря, о, Кулл, човешкият род отново се обединява за решителна битка срещу ужасите на Старите раси. Дано Боговете ни дарят с победа!

— И ние унищожихме всички скривалища на Юг — отвърна Кулл — във Фарсун, Верулия, Турания и южните части на Зарфуана няма повече хора-Змии или техни последователи.

— Да тръгваме тогава! — намеси се Крал Кош. — Очите му бяха тъмни и жестоки: — Да продължаваме за Грондар, те са там!

— Не, Кралю — отвърна му Ка-ну, — не са. Може би в Грондар имат повече храмове и повече шпиони в двореца, но предполагам, че вече бягат и оттам. Ще се прехвърлят през реката Стегус в безводните пустини на Север. Там някъде е тяхното главно светилище Каа-ал-Дал

— огромен храм, изграден в скалистата пустиня преди векове. Не зная къде точно е мястото. Рядко е ходил някой там и се връщал, за да разкаже видяното. Предполагам, че древните чудовища и обезумелите им обожатели ще се съберат там, за да ни дадат последен отпор.

— Може да си прав, Ка-ну — отвърна замислено Кош, Кралят на Турания. — Но където и да са, ние трябва да ги открием и да се бием с тях. Сега въпросът е само един — *те* или ние. Ще живеем ли като свободни хора, или след хилядолетия ще стенем отново роби.

— Това са думи, достойни за Крал и истински мъж! — извика Кулл. — Ти все повече ми харесваш, Благородни Кош. Прав си! Ще ги намерим, дори да са на края на света, ще претърсим безводните пустини зад границите с Грондар и ще се срещнем с тях. Ще пречупим веднъж завинаги гръбнака на Змията и ще унищожим всичките ѝ следовници. А сега — напред!

Морето от воини, заобиколило Кулл, избухна в бойни възгласи. Отвсякъде се чуваше: „Кулл! Крал Кулл! Води ни Кулл! Ще унищожим Змията!“

Армията потегли и на следващия ден беше пред вратите на Камула, столицата на Зарфуана. Кралица Арим ги посрещна радушно. Беше красива, едра жена, около четиридесетте, облечена в изумрудена рокля, обшита с диаманти. Черните ѝ коси се спускаха по раменете, а огнените ѝ черни очи не се откъсваха от Кулл.

— Кралю на Валузия — заговори му тя с мек, напевен глас, — нашият посланик в Империята ти ни уведоми за всичко станало в Двореца. При нас, в Зарфуана, Култът към Змията беше разпространен, защото ние сме толерантни към всички религии. Сега вече зная какво се крие зад този ужасен култ. Армията ми унищожи много от храмовете им, научихме свещените думи от наши търговци, дошли от Валузия, и сега претърсваме и най-закътаното селце в кралството. Всички са длъжни да повтарят думите и да целуват Летящия Дракон. Интересно, но в Двореца открихме едва десетина от тях, за жалост единият бе приел чертите на Маршала на армията ми. Сега всичко е свършено. Бъдете мои гости, докато се подготвите за похода.

И тя хвърли изкусителен поглед към Кулл през премрежените си очи.

Застаналият зад Краля Ка-ну се засмя високо.

— Останала си си същата, Арим, откакто те видях преди двадесет години в Града на Чудесата във Валузия — каза той. — Тогава беше малко девойче, дошло с майка си на посещение при Краля на Валузия, но Бога ми, помня тези премрежени очи и изкусителния пламък в тях. Толкова приличаш на майка си!

Старият посланик на Пиктия поклати глава, потънал в мисли за миналото.

— И ти не си се променил, Ка-ну. Още тогава те наричаха Старият Мъдрец, макар че едва бе прехвърлил петдесетте — отвърна му усмихнато Кралицата. — Помня, че никоя жена не можеше да ти устои, не зная как го правеше, с омайни думи или мъжественост, но майка ми веднага попадна под обаянието ти. Помня и други неща, но да не говорим за миналото.

— Изглежда, нашият мъдър приятел е имал бурен живот на младини? — засмя се Крал Кош.

— О, Кралю, той и сега е такъв — отвърна му Ка-ну. Очите му блестяха като на сатир. — Но възможностите, естествено, са по-малки.

Кулл, когото разговорът забавляваше, се намеси:

— Благодарим ти, о, Кралице, но трябва да вървим. Войската е разположена северно от града, ще преспим там, а утре рано потегляме към Грондар!

— Жалко — промълви Кралицата. — Но щом такова е желанието ви, вървете. Позволи ми все пак, Кулл, Императоре на Валузия, и аз да участвам в похода срещу враговете на човешкия род. Утре ще се присъединим към вас със седем хиляди от воините си.

Кулл поиска да каже нещо, но спря и се поклони.

— За нас ще бъде чест, Кралице.

На другата сутрин, подсилена от войските на Ка-ну и на Кралица Арим, Армията потегли към Грондар.

ГЛАВА СЕДМА

ЧАСЪТ НА КУЛЛ

След по-малко от месец Кулл и войските му се озоваха пред големите мрачни планини, ограждащи Кралството на Грондар от Запад. Преминаха през единствения проход, който ги разделяше — Големия процеп, както го наричаха местните жители. В прохода имаше стражи и войници, охраняващи границата, но всички ги очакваха и Армията премина свободно. След три дни пътуване през мрачните дефилета, оградени с отвесни скали, и безбройни потоци, спускащи се от тях, войските се изкачиха на високо плато, обрасло с гъсти гори от дъб и бук, и се отправиха по Големия Северен Път към столицата на Грондар — Алавак. Времето стана доста студено, постоянен северен вятър ги съпровождаше и пронизваше телата им. Местните хора бяха облечени в кожи, с големи шапки на главите. Грондарците бяха известни майстори-ковачи, чиито изящни творения се търсеха навсякъде. Занимаваха се много и с животновъдство, по пътя войската срещна големи стада биволи, овце и крави. Мъжете бяха високи, със смръщени лица и кестеняви коси, подстригани късо. Бяха въоръжени с големи двуостри мечове, пики и лъкове. Само Лемурийците можеха да им съперничат в стрелбата с лък. Навсякъде Армията на Кулл бе посрещана тържествено, мълвата вървеше пред нея и всички знаеха за мисията им.

Намериха много малко храмове на Змията, всички бяха напуснати от обитателите си.

На два дни път от Алавак от гората изскочи отряд конници и се приближи към тях. Водеше ги красив юноша с широкопола шапка на главата, облечен целият в черно. До него яздеше възрастен мъж с побелели коси и черна превръзка на лявото око.

Кулл спря и изчака конниците да приближат.

— Идваме с мир — промърмори юношата, гласът му, макар че шепнеше, бе нежен и мелодичен. — Ти ли си Кулл, Кралят на Кралете, предводител на Армията на хората.

— Да! — отвърна Кулл. — Това е Армията-отмъстител. А кои сте вие?

— Имаме важно послание, Императоре — продължи юношата. — Ще можем ли да говорим насаме?

Застаналият до Краля Брюле подозрително изгледа новодошлите. Кулл се замисли и каза:

— Добре, но само вие двамата. Момчето и човекът с побелелите коси. Другите да останат тук. Брюле, заеми се с тях.

Набързо бе вдигната малка шатра и Кралят покани гостите си в нея. Ръката му не изпускате дръжката на меча.

Останаха сами. Юношата погледна по-възрастния си придружител и премести погледа си върху Кулл. След това свали голямата кожена шапка от главата си.

Кулл едва сдържа възклицанието си. По раменете на юношата се разпиля гъста, падаща на вълни кестенява коса. Юношата се превърна в красива девойка с нежна като крило на пеперуда кожа и дълбоки сини очи. През цялото време погледът ѝ не се откъсваше от очите на Кулл.

— Аз съм Морел — каза тя с тих мелодичен глас. — Единствената останала жива от царския род на Грондар. Страшни събития сполетяха страната ни през последните няколко месеца. Търся помощ и закрила при теб, о, Кралю на Валузия. Помощ, за да отмъстим за мъртвите и да спасим страната си.

Докато говореше, нещо странно ставаше в душата на Кулл. Никога досега не беше изпитвал подобно чувство на съжаление и жажда за мъст.

Момчето прекара пръсти през разкошната си коса, на ръката ѝ проблесна сребърна гривна с изобразен на нея Летящ Дракон.

— Какво се е случило? — попита Кулл. — По пътя си срещнахме много малко от жителите на страната ти и почти не разговаряхме с тях.

— Всичко започна преди два месеца — отвърна Морел и в очите ѝ се появи тъга. — Бяхме събрани на бал в двореца по случай Първия есенен ден — празник, честван от незапомнени времена в Грондар. Баща ми — Васет, Кралят на Грондар, беше мрачен нея нощ, току-що бе дошъл посланикът ни от Валузия, който лично му бе предал всичко, което се бе случило в твоя двор. В Грондар храмовете на Змията са много малко — един в столицата Алавак и още три на Изток, към река

Стегус. Ние се прекланяме пред Валк, да бъде светено името му, но в страната ни има най-различни малки култове, а баща ми беше толерантен владетел и не забраняваше никой, макар че гледаше с лошо око на Храма на Змията. Струваше му се неестествено човешки същества да боготворят Змия. Същата вечер към полунощ пред двореца спряха около стотина воители — бяха облечени в дрехи на благородници от Валузия, Верулия и Зарфуана. Помолиха баща ми за подслон и той ги покани на бала. Извика мен и по-големия ми брат и ни каза да напуснем двореца, да се скрием в планините с най-верните ни хора, предварително да ги проверим с думите и Летящия Дракон, както бе ни съобщил посланикът във Валузия. Тръгнахме, макар че брат ми не искаше да изпълним заповедта. И след това...

Момичето оброчи глава на гърдите си, сълзи се стичаха по нежните му бузи. Кулл изпита изненадващо силно чувство на жалост.

Сложи леко ръка на рамото ѝ и каза:

— Продължавайте, Принцесо на Грондар! Разбирам мъката Ви, но трябва да знам всичко.

Тих като сянка, Брюле бе влязъл в шатрата и стоеше в един ъгъл, огънят осветяваше бронзовото му тяло.

— Мога ли аз да продължа, Кралю? — обади се белокосият спътник на Принцесата. — Нейно Величество е много развълнувана. Горкото дете е напълно изтощено.

— Кой си ти? — попита мрачно Кулл.

— Исав, на Вашите услуги, Кралю на Валузия. Далечен братовчед на покойния Крал, пътешественик и философ, занимавам се с история. Не се бойте от мен — той запретна ръкава си, на китката му се видя същият амулет, като на Кралицата. — Аз съм един от малкото, които са били няколко пъти зад река Стегус и са се завърнали без да полудеят. Нека Ви разкажа всичко, което се случи.

— Говори! — отвърна Кулл.

— Както Ви каза Нейно Величество, защото сега по право и закон Морел е Кралица на това нещастно Кралство, баща ѝ покани воините на бала. Нещо в държанието им, различното им облекло и късният час на идването им ме усъмни. Оставих Морел и по-големия ѝ брат Долан под грижите на предани благородници и воители, а аз се отправих към казармите. По пътя срещнах много хора, идващи от Храма на Змията. Очите им бяха втрещени в нещо, което никой не

можеше да види, вървяха като в транс, в ръцете на някои видях оръжие. Вдигнах казармите с войниците от Армията на Грондар под тревога и им обясних положението. За жалост някои от военачалниците се присмяха, помислиха ме за луд и казаха, че няма да направят нищо, докато не получат писмена или устна заповед от самия Крал. Тогава извиках забравените думи и вдигнах ръката си с амулета на Летящия Дракон. Нашият посланик бе донесъл доста такива, изковани от изкусните майстори на Валузия. Реакцията беше мигновена и ужасяваща. Чертите на лицата на много от командирите на армията, дори и на по-нисшите чиновници, промениха облика си и се превърнаха в глави на огромни змии. Те нападаха ужасените войници, като в същото време издаваха висок пронизителен вик, каращ конете да обезумяват. От храма им отговориха със същия сигнал и видях тълпа от хора, тичащи към казармите. С помощта на останалите военачалници успях да вдъхна смелост на поразените от кошмарната гледка войници и да ги поведем в бой. На плаца пред казармите се разигра истинска битка. Войниците на Грондар, превъзмогнали страха и озлобени от смъртта на другарите си, се сражаваха смело. Скоро площадът пред казармите се изпълни с купища тела. Повечето бяха на умиращи хора-Змии и техните поклонници. От храма придойде втора вълна нападатели, но войниците, с тежките си, високи колкото човек лъкове, ги избиха още преди да стигнат до нас. След това поведох армията към двореца. Докато се сражавахме около казармите, Крал Васет вдигнал тост за гостите на бала, като накрая произнесъл старинните думи.

В двореца се въдворило моментно мълчание, последвано от викове на ужас, страх и ярост. Много от поканените променили лицата си и се показали отвратителните чудовища, в такива се превърнали и пристигналите в полунощ благородници. Кралят извадил големия си меч и пронизал най-близко стоящия до него човек-Змия. Битката започнала. Била неравна и кървава. Много от стражите се оказали хора-Змии и всички се нахвърлили върху Краля. Благородниците, повечето от които не били въоръжени, се помъчили да спасят владетеля си, но паднали под копията и мечовете на хората-Змии и нахълталата през вратите тълпа от техни поклонници. Младият Долан — Престолонаследникът, повел част от въоръжените воители, верни на Краля, в отчаян опит да го спаси, но силите били неравни. След всеки

убит човек-Змия или поклонник се явявали други двама. Накрая и той бил повален от удар в гърлото. В този момент ние влязохме в двореца. Ужасени и разярени от видяното, воините на Грондар подложиха всички на масова сеч. Купове убити жреци на Змията и техни обожатели покриха пода. Мисля, че никой не успя да се измъкне жив от тази касапница. Тогава дворецът лумна от всички страна, подпален от идващите нови тълпи последователи на Змията. Огледах се, видях, че Васет и Долан са мъртви, оставих на един от военачалниците да се справя с идващите неприятели, изпратих вестоносец до казармите със заповед да нападнат храма. Взех Принцеса Морел, всъщност вече Кралица, и десетина воини и се отправихме към планините. Не знаех с каква сила разполагат хората-Змии в столицата и предпочетох да запазя живота на Кралицата.

Исав спря дългия си монолог и наведе глава. От очите на Принцесата течаха сълзи. Кулл каза с нежен глас, толкова необичаен за него, че Брюле ококори очи.

— Тук сте в безопасност, Кралице. Ще Ви заведа до моята шатра. Поспете! Зная, че нищо не може да стопи мъката Ви, но се опитайте да поспите. Рано сутринта тръгваме към столицата на Грондар.

Младата Кралица му се усмихна през сълзи и пое след него.

По-късно, седнал край малкия огън, запален пред шатрата му, Кулл мълчаливо гледаше пред себе си. На два пъти се опита да каже нещо, но спря и тръсна глава. Брюле го наблюдаваше отстрани и се засмя тихо.

— Какво има сега? — изръмжа Кулл.

— Нищо. Не предполагах, че Могъщият Кулл, Крал на Кралете, ще бъде сразен толкова бързо.

— Сразен?

— Е, да кажем, влюбен — засмя се весело Брюле. — Но това не е срамна загуба, Кралю.

— Какво говориш? — Кулл се изправи на крака. — Какво влюбване? Просто си мислех.

— За едно красиво лице, с дълбоки като сини вирове очи? — засмя се отново Брюле.

Кралят се замисли за миг, после махна с ръка и се отправи към гората.

Тихият смях на Брюле го гонеше по петите.

През следващите три дни по пътя към столицата на Грондар Кулл непрекъснато се въртеше около младата Кралица, стремейки се да разведри мрачното ѝ настроение. Опитите му бяха толкова непохватни, а понякога и трогателно-смешни, че забавляваха Брюле, Кош и Ка-ну. Старият Пикт също яздеше често ДО Кралицата, говорейки ѝ непрекъснато. Широката му ерудиция и забавните истории, който ѝ разказваше, смекчаваха понякога чертите на лицето ѝ, дори на няколко пъти тя му се усмихна.

На втората нощ след срещата им с Кралица Морел Кулл повика Брюле в шатрата си.

— Не мога повече така! — извика Кралят. — Изглежда, съм омагьосан! Нормален човек, изправен пред мисията да спаси човешкия род, не може да мисли ден и нощ само за едно.

— Да извикаме лекарите или някои от магьосниците, занимаващи се с Бяла магия, Кралю? — отвърна с равен глас Брюле.

— Магьосници! Ти чуваш ли се какво говориш, приятелю? — отвърна му Кулл. — Искрах просто да се посъветвам с теб.

— Мога да ти дам съвет — отвърна сериозно Брюле. — Виждал съм тази болест у много хора, но не съм предполагал, че ще те засега толкова дълбоко.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти си влюбен, Кулл — отвърна Пиктът. — Нещо повече — влюбен си до полуда. Това е и добро и зло, зависи как ще го погледнеш. В момента не е добро, защото ни предстои битка. Не обикновено стълкновение, а сблъсък между две раси, от изхода ѝ ще зависи и по-нататъшният ход на историята на човечеството. Беше силен, Кралю, овладей чувствата си, поне засега. А след победата ще мислиш отново.

— А тя?... — лицето на Кулл се покри с гъста руменина.

Брюле се плесна с ръце по кръста и избухна с смях.

— Изплю камъчето, приятелю! А тя... не зная, жените са непредсказуеми, но мисля, че никой не би могъл да издържи на чара и изисканите ти обноски...

И Пиктът напусна шатрата с усмивка на уста.

Кулл остана замислен, загледан в догарящия огън, подпрял главата си с ръка.

На третия ден стигнаха Алавак — столицата на Грондар. Градът все още носеше белези от пожарите и разрушенията. Навсякъде беше пълно с войници. Кралица Морел яздеше пред Армията. При появата ѝ се зачуха радостни възгласи, хора се разтичаха по всички посоки, за да разнесат радостната вест из столицата. Скоро хилядно множество се събра по улиците. Хората викаха името на Кралицата и хвърляха цветя. Морел повдигна глава към поданиците си, лицето ѝ засия, красивите ѝ сини очи заблестяха. Брюле чу изпъшкване до себе си. Кулл следеше с нещастен поглед на пребито куче преобразената Кралица. Досега в държанието и облеклото ѝ имаше нещо момчешко, но днес, яхнала големия си бял кон, с развети коси и блеснали очи, тя беше наистина прекрасна. Ка-ну, застанал от другата страна на Кулл, се изсмя високо.

— Дали да не направя предложение на тази разтваряща се розова пъпка? — попита той, намигвайки с око.

Кулл му отправи унищожителен поглед и старият Пикт млъкна, но лукавата усмивка не слезе от устните му.

Стигнаха до централния площад, където пред почернелите от пожара стени на Двореца се бяха събрали хиляди хора. Вдясно от палата се виждаха купища развалини, сред които стърчеше част от кула, прогнил бурен сред море от цветя. Това беше останало от Храма на Змията.

Възрастен мъж, яхнал великолепен черен кон, облечен в посребрена ризница, се приближи към тях. С него яздеше и посланикът на Грондар във Валузия.

— Сърцето ми прелива от радост, о, Кралице! — каза воинът. — Всички мислехме, че сте загинали в жестоката битка с чудовищата в Двореца. Търсихме тялото ти навсякъде, но не открихме нищо. Тялото на баща ти — Краля, и на Престолонаследника, бяха погребани във фамилната гробница на Кралете на Грондар. Веднага след нападението и след предупреждението, което отправи твоят родственик Исав, повиках гарнизоните ни от Изток и Север. През това време успяхме да унищожим врага в Двореца и из улиците на града. Когато го прочистихме целия, атакувахме храма и унищожихме всички в него.

Беше жестока битка. Хората-Змии и последователите им, около четири хиляди на брой, се сражаваха с невиждана ярост. Фанатично се хвърляха върху остриетата на мечовете и копията ни. Бихме се около два часа, след това нахлухме в храма и го подпалихме. Гонехме тези създания на ужаса по многото издълбани в земята тунели и ги изклахме до крак. След това проверихме всички жители на столицата. Ковачите коваха денонощно амулети на Дракона с разперени крила и сега всеки Грондариец носи такъв на ръката си и знае свещените думи. Междувременно дойдоха подкрепленията, цялата армия се отправи на Изток и унищожи трите храма на Змията в северните ни области. Два от тях вече бяха напуснати. Сега край бреговете на Стегус — реката на Плача, няма нито един жив човек-Змия или негов поклонник.

— Справили сте се повече от отлично, скъпи Маршале — отвърна със светнало от радост лице Морел. — Не мога да Ви наградя с нищо — вече имате всички отличия на Грондар, но нека все пак Ви подаря нещо, което да напомня за вечната ми признателност към Вас.

И тя свали от гърдите си златен медальон с огромен жълт камък, който като че ли поглъщаше лъчите на слънцето. Маршалът се поклони ниско и целуна крайчеца на дрехата ѝ.

— Народе на Грондар! — извика тя. — Благодаря ти. Когато полуживи успяхме да се спасим от горящия Дворец, мислех, че всичко в живота ми е свършено. Баща ми и брат ми бяха мъртви. Дворецът, символ на силата на Грондар, гореше, отвсякъде нахлуваха творенията на Ада или съмишлениците им. Избягахме с чичо ми Исав и около двадесет воители. На другия ден ни нападна отряд поклонници на Змията, воден от двама хора-Змии. В битката загинаха половината от хората ми. Останалите се залутахме из големите гори на Запад от Алавак. Бяхме спасени от тези хора, които виждате пред себе си. Те са начело на Армия, каквато светът не е виждал от векове — петдесет хиляди войници от всяка от Седемте Империи — Валузия, Фарсун, Верулия, Турания, Зарфуана, тук са войници и от далечните острови на Запад — Пиктите, и храбрите стрелци от Лемурия. Хора от различни Империи са се обединили с една-единствена цел — унищожението на Върховното зло — Децата на Змията, техните поклонници и религията им. Водят ги самите им Крале или Маршали. Ето, до мен стои Крал Кош — Император на Могъщата Турания, до него е Кралица Арим — начело на войските на Зарфуана. Маршалът на Верулия и

Престолонаследникът на Фарсун. Отляво до мен е Ка-ну Мъдрият — посланик от далечната, обвита в мъгли Пиктия, който пръв прозря истината. А зад мен стои човекът, който сам е убил в неравна схватка двадесет от хората-Змии, разбрал е опасността, която те носят, и е организиран този поход. Човекът, който ми даде защита и помощ, когато бях сама и слаба. Кралят, на когото всички се подчиняват не само заради легендарната му сила, мъжественост и храброст, но и заради неговия ум и способности — Кулл, Кралят на Валузия. Преди повече от седем години, когато бях малко дете, ние се сблъскахме с войниците му във войната край границата на Зарфуана, но сега той ни носи мир и нещо повече — възможност да се влеем в редиците на Армията му и да се бием срещу общия враг. Това е война на живот и смърт — или ние, хората, или Децата на Змията. Единственият човек, който може да извоюва победа за нас, е Кулл, Крал на Кралете, Император на Валузия, приятел на всички владетели на Седемте Империи.

Последва минута тишина и страхотен вик от хиляда гърла взриви централния площад.

— Кулл! Да живее Кулл! Води ни, Кулл! Морел! Да живее нашата Кралица!

Владетелката на Грондар се обърна към Императора на Валузия, усмихна се и му каза шепнешком:

— Трябва да им отговорите, Кралю! Моля Ви!

По време на речта на Морел Кулл стоеше неспокойно на коня си. Когато чу думите ѝ, отнасящи се за него, той почервеня, после побледня и заби очи в гривата на коня си. Щом Кралицата свърши, Кулл се огледа наоколо. Очакваше да види мрачните лица на другите крале и кралици, чиито заслуги не бяха подчертани толкова много, но срещна само приятелски усмихнати лица. Крал Кош го потупа засмяно по гърба. Очите на туранеца бяха изгубили жестокия си пламък. Родер от Фарсун и Маршалът на Верулия го гледаха с възхищение, дори по червените устни на кралица Арим играеше весела усмивка. Ка-ну хихикаше доволно, а Брюле се наведе към него и прошепна усмихнат:

— Е, и аз имам заслуга за избиването на двадесетте хора-Змии, но се оттеглям, поне петнадесет ти уби съвсем сам.

Кулл разгърси мощните си рамене. Напрежението, натезало през последните дни върху плещите му, изчезна. Гласът му прозвуча сурово,

като тътен от гръмотевица:

— Хора от Грондар! Аз съм воин и ще ви говоря като воин. Моментът е настъпил, ударил е часът, в който всеки може да докаже дали е воин, крал, кралица, ковач, търговец или домакиня. Дали е човек, готов да се бие за децата и семейството си, или роб. Хората ще тръгнат с мен и тези около мен. Робите нека останат, нямаме нужда от тях.

Виковете, процепили въздуха, бяха още по-силни от предишния път. Над всичко се открояваше името „Кулл“. Грондарците бяха най-пострадали от хората-Змии и най-много от всички желязари да отмъстят.

Същата вечер в едното, незасегнато от пожара крило на Двореца, отново се събра военният съвет. Кулл огледа присъстващите и каза:

— Нашата мисия в Грондар приключи. Тук са се справили с положението, принцеса Морел е приета от всички като законна Кралица. Нямаме повече работа. Остава ни да преминем река Стегус и в пустите земи зад нея да търсим последното убежище на хората-Змии. Има ли люде в Грондар, които знаят точното му местоположение?

— Аз го знам, Кралю — обади се белокосият Исав. — Както ти бях казал още при първата ни среща, аз се занимавам с история. Бил съм много пъти на другия бряг на Стегус. Бродил съм сред дивите племена, живеещи на Север, и от тях знам за Каа — огромния Храм на Змията, издигнат в долината близо до леглото на пресъхнала река. Пътят дотам е през суха, безводна, камениста пустиня, където растат бодливи храсти и малки безлистни дървета. Самия храм успях да видя само веднъж, и то много отдалеч — честно казано, изпитах страх да се приближа повече. Зная нещо, което сигурно трябва да имаме предвид — всяка сутрин и вечер от храма се разнася дълъг, протяжен вик, може би дори не е вик, а звук от някакъв неизвестен инструмент, както и да е, от него конете стават неспокойни, късат поводите си и ако не са завързани, бягат в пустинята. Изглежда, този звук им действа по някакъв начин. Хора, които срещам, макар и рядко, на другия бряг на Стегус, ми казаха, че правят специални восъчни запушалки или завиват главите на конете си, за да не го чуват.

— Ето едно навременно предупреждение — обади се Крал Кош. — Аз съм чувал за този звук. Когато получих известието, че Кулл тръгва с Армията си срещу Змията, накарах да ми доведат всички,

които са ходили в Пустинята на смъртта, както ние я наричаме. Разказите им много приличаха на твоя, Благородни Исав. Още преди да тръгнем в поход, поръчах да направят за конете на Армията специални покривала за главите, подобни на тези, които са използвали малцината изследователи, проникнали в Пустинята на смъртта.

— Тогава трябва да направим такива и за нашите коне — извика Кулл. — Това ще отнеме много време.

— Не се безпокой, о, Кулл — отвърна Кош, — имам достатъчно за цялата Армия. Изработихме повече, защото знаехме, че вашата войска няма да е подготвена за това.

— Тогава нищо не ни спира — каза решително Кулл. — Утре потегляме. Имаме два дни път до границата на Грондар, един — за да преминем Стегус, и още колко, Исав, до Храма на Змията?

— Може би три, най-много четири дни, ако яздим по цял ден — отвърна беловласият мъж.

— Значи всичко е решено — Кулл се изправи на крака. — Кралица Морел остава да въведе ред в кралството си, предлагам Арим, владетелката на Зарфуана, да ѝ помогне. А ние тръгваме утре призори.

— Никога няма да оставя воините си, Кулл — отвърна Арим. — Вече тридесет години се оправям с мъже, ще се справя и сега, пък било то с мъже-Змии. Кажете ми, Ка-ну, ще успея ли? Ти си ме учил на много неща.

Старият Пикт поклати глава и се усмихна лукаво.

— Ако някоя жена е способна да се справи с хората-Змии, то това си ти, Арим — каза сериозно той. — Бих съжалил всеки мъж, който се изпречи на пътя ти.

— Да, но младата Кралица — започна Кулл...

— Младата Кралица трябва да бъде там, където е Армията ѝ — прекъсна го Морел. — Зная, че искаш да остана, Благородни Кулл, воден от мисълта за моята безопасност, но тук, в този Дворец, пред очите ми бяха подло убити баща ми и по-големият ми брат и аз искам да присъствам при унищожението на враговете на човешката раса. Това е мое право и задължение.

Очите на Морел светеха с твърд пламък, бузите ѝ бяха зачервени.

— Ето една силна Кралица! — прошепна Кош на Ка-ну. — И при това толкова красива.

Старият Пикт се усмихна одобрително.

— Добре тогава — каза Кулл с равен глас, — ще тръгнем всички! Утре призори напускаме столицата на Грондар!

След два дни Армията премина Стегус при Големия брод и продължи по Големия Северен Път в безводната Пустиня на смъртта.

Посрещна ги дъждовно и студено време. Силният източен вятър пронизваше костите, по оловносинкавото небе се гонеха големи облаци. Наоколо всичко беше безлюдно и мъртво. Големият Северен Път, свързвал хилядолетия Грондар със селищата на Север от Стегус, бе почти изчезнал. Тук-там се виждаше по някой счупен каменен блок или натрошени късове от големите плочи, които са покривали пътя.

Не срещнаха никого.

Докъдето стигаше погледът, се простираше безкрайна, гола, камениста пустиня. Тук-там растяха причудливи храсти и изкривени дървета със синкава кора и листа.

— Като че ли отиваме в самия Ад! — изруга Кулл. Погледът му непрекъснато следеше младата Кралица на Грондар. Засега момичето се справяше добре. — Дано стигнем по-бързо до тази проклета долина. Земята ще се напои и разкаля, ще загубим силата на тежката си кавалерия.

— Не се безпокой, Кулл — отвърна яздещият до него Брюле. — Според Исав ни остават не повече от два дни път, а колкото до земята, тук поне не виждам земя, навсякъде са само камъни.

— Но Исав каза, че храмът е разположен близо до коритото на пресъхнала река. Ако то се напълни...

— Всичко ще е наред, могъщи приятелю. Зная, че дори и калта не те интересува толкова, страхуваш се за младата Кралица.

— Да! — отвърна прямо Кулл. — Защо, по дяволите, трябваше да вземаме жени в Армията, пък били те и Кралици.

— Кулл, бъди честен пред себе си, на нейно място и ти би дошъл. Тя и така е силно впечатлена от теб, а види ли те в битка, мисля, че няма за какво повече да се тревожиш.

— Глупости! — изсумтя Кулл. — Кой може да се впечатли толкова от мен. Наистина, дамите във Валузия ме имат за привлекателен, но те ще кажат същото и на всеки, който е седнал на императорския трон. Никога не съм обръщал голямо внимание на

жените, а ето че сега съм като обладан от зъл дух. Брюле, какво да правя?

Пиктът се засмя тихо и отвърна:

— Просто бъди такъв, какъвто си. Никоя жена не ще може да ти устои. А и не забравяй, че Ка-ну язди непрекъснато до коня на Морел.

— Кой знае какво й говори...

— Малко познаваш Древния, Кулл. Не мисли за нищо сега. Пред нас е краят на мисията ни. Или ще умрем, или ще освободим света от тези чудовища. Мисли за това!

— Смяташ ли, че и за минута съм забравил, приятелю. Затова те попитах колко още остава до прокълнатото място. Горя от желание да влезем в бой — пръстите на Краля сграбчиха дръжката на меча.

— Ето, това е Кулл! — извика възторжено Брюле и пришпори коня си. — Напред, Господарю, да свършим това, за което сме тръгнали.

На четвъртия ден от пътуването си видяха Каа-ал-Дал — Големия Храм на хората-Змии.

Пътят започваше да се спуска леко надолу, дъждът все така ръмеше, но към обед облаците леко се разпръснаха и лъчите на слънцето огряха това пусто, изоставено от боговете място. От напоената земя се издигаше пара, газеха в локви, понякога дълбоки по половин метър (Големият Северен Път не бе издържал на Времето и Ерозията).

Кулл вдигна ръка и спря Армията.

— Какво има зад храма!? — попита той Исав.

— Храмът е вдълбан в скалистото възвишение в дъното на долината, Кралю — отвърна беловласият историк. — Покрай него, както ти казах, се намира мъртва, изсъхнала река. Между нея и храма разстоянието е не повече от четири-пет метра. Долината завършва малко по-нататък, затворена от всички страни със скали. От нея не може да се излезе.

— А колко е широк входът й? — попита отново Кулл.

— Десет коня биха могли да преминат през него. Разбира се, ако са в редица. По-надолу разстоянието между скалите се разширява.

— Значи така — промълви Кулл, свъсил черните си вежди. — Идеално място за капан, ако има кой да ни удари отзад. Ще направим нещо друго. Кош, Кралю на Турания, вземи войните си и заобиколете

долината. Това място се е образувало от течаща преди векове широка река. Скалите зад нея не са много широки. Помъчете се да откриете всички възможни отвори в тях. Залагам главата си, че мястото е издълбано като пчелен кошер от подземни тунели. Вървете по Големия Северен Път и щом подминете долината, се спуснете край скалите, които я ограждат. Ако забележите противникови войски, не влизайте в битка с тях, върнете се веднага, а ако не можете да избегнете схватката, пратете незабавно куриер. Не знам с каква сила разполага врагът. Хората-Змии не са много — те се размножават много бавно, а и не са добри бойци. Тревожи ме голямото количество поклонници на култа, които са избягали тук, не зная броя им, но от Исав научих, че на страната на Змията са застанали и професионални воители. Какво им е било обещано, остава да гадаем, но във всички случаи не трябва да ги подценяваме. Изпаренията и дъждът ни дават предимство, те не знаят броя на войските ни и може би ще хвърлят цялата си сила срещу нас. А може да предпочетат да ни хванат в капан. Затова ще започнем боя с тежката пехота на Фарсун и Грондар в центъра и леката кавалерия от Верулия и Зарфуана по крилата. Червените Унищожители ще останат в резерв, ако се случи нещо непредвидено. Ка-ну, ти с твоите Пикти бъдете при тежката конница и пазете двете кралици. Помнете, о, войници на Фарсун, Валузия, Грондар и Пиктия, Варулия, Турания и Зарфуана, че това е Битката на битките, от нея ще зависи не само нашето бъдеще, но и бъдещето на целия човешки род. Вървете, и Валк да язди до стремената ви. И никакво съжаление към врага. Днес няма да се вземат пленници.

Гласът на Кулл се извиси във въздуха — гръмовен, изпълнен с ярост и стомана. В леденосивите му очи блестеше безумният блясък на човек, обхванат от бойна лудост.

Кош вдигна ръка и десетте хиляди туранци препуснаха след него по изпотрошените плочи на Големия Северен Път.

От воините на Фарсун се чу див боен вик. Пехотата закри тежко напред. Дългите копия на воините по-навътре в каретата лежаха върху раменете на първите. Бойните барабани забиха равномерно в такт със стъпката на пехотинците.

Воините на Грондар вървяха до Фарсунската пехота, преметнали през рамо големи бойни лъкове и колчани със стрели. Тежките бойни мечове се удряха о бедрата им. С бойни викове и крясъци конницата на

Верулия, водена от Маршала си, както и конниците от Зарфуана препуснаха по фланговете.

Чакаха ги.

Пред входа на долината се бяха наредили хиляди воители, защитници на Храма на Змията. Внезапно във въздуха се понесе дълъг протяжен звук, изпълнен с агония, косите на хората настърхнаха. Конете, чиито глави бяха завити с чуловете, донесени от Краля на Турания, почти не реагираха.

Двете армии се сблъскаха в мига, когато слънцето се скри.

Тежките стрели на воините на Грондар затъмниха небето. Много от защитниците на Змията бяха повалени от тях. След миг и пехотата на Фарсун се вряза в тях. Въпреки голямата си численост врагът не бе равностоен. Между обожателите на Змията се виждаха войници, дори офицери, познаващи бойното изкуство, но многочислените защитници на храма бяха обикновени хора, наистина въоръжени с копия и мечове, но без никаква подготовка. Воините на Кулл изкрещяха древните думи, само десетина души се превърнаха в хора-Змии, явно всички бяха останали в храма. Защитниците на Змията се биеха като обезумели, сами се натъкваха на копията и се хвърляха като хора, лишени от разсъдък, под копитата на конниците. Пехотата и леката кавалерия ги премаза. Навсякъде се виждаха купове мъртви тела. Кръвта се смесваше с дъжда и потъваше в пясъка или в процепите на скалите. Хората-Змии обърнаха конете си и препуснаха към храма. Останалите живи поклонници ги последваха, като се мъчеха да задържат настъпващата пехота. Опръскан с кръв конник долетя до чакащия по-напред Кулл и извика:

— Всички са мъртви, Кралю. Избихме ги до крак. Малцината оцелели бягат към храма. Пехотата на Фарсун е по петите им заедно с конниците!

Кулл се огледа подозрително.

— Всичко ми изглежда много лесно — изръмжа нервно той, — няма заговор, създаден преди няколко десетки, ако не и стотици години, без никой да узнае за него, може да пропадне така бързо. Те са ужасни същества, но имат ум, не като нашия — тайни науки, за които не знаем нищо, и мистицизъм. Не, тук има някакъв капан. Предай на пехотата да спре настъплението си, а стрелците с лъкове да се разположат по склоновете. Конницата да отстъпи малко назад и да е на

върха на долината. Ако чуете три дълги изсвирвания от боен рог, връщайте се обратно.

Куриерът отдаде чест и препусна към долината.

— Има нещо — мърмореше Кулл, — чувствам го с тялото и ума си, както, когато бях дете и тичах хълбок до хълбок с тигрите. Това не е цялата им сила. Те кроят нещо.

— Кралю, погледни на Север! — извика Брюле.

Тъмна стена от конници се спускаше към долината. Лъщяха остриетата на бойни знамена. Хиляди от тях препускаха към Каа-ал-Дал, сподиряни от своите последователи.

— Те са повече от двадесет хиляди души! — прошепна изплашено Исав. — Ако стигнат до долината, с нашите е свършено. Ще се озоват между тях и воините, скрити в храма.

— А ние сме петнадесет хиляди — отвърна мрачно Кулл, — но Червените Унищожители биха могли да се справят с двойно повече хора. Ще видим кой се опитва да предизвика воините на Валузия.

Той извади меча си и се обърна към тежката кавалерия. Воините тръпнеха в очакване. Кулл беше наистина героична фигура. Черните му дълги коси се развяваха на вятъра, очите му бяха изпълнени с диво безумие и дори с радост, а огромният му меч беше в ръката му.

— Напред, воини на Валузия! Да унищожим пратениците на Ада. И помнете, днес не вземаме пленници!

С боен вик, напомнящ виене на вълк, той се впусна напред, последван от тежковъоръжените воини. Конницата набираше все по-голяма скорост, камъните трещяха под копитата ѝ. Ездачите свалиха копията от раменете си и ги насочиха напред.

Хората-Змии ги видяха, но вече беше късно.

С трясък, подобен на земетресение, двете армии се врязаха една в друга. Червените Унищожители разцепиха на две армията на Змията, мачкайки всичко под себе си. Много от хората-Змии бяха повалени още при първия сблъсък. Останалите живи се опитаха да се организират, но внезапността на удара ги бе стъписала. Кулл летеше начело на конницата, като че ли Смъртта бе получила плът, мечът му сечеше изпречилите се пред него противници. Целият бе в кръв, но лудият блясък в очите му не беше изчезнал.

— Да ги унищожим, Брюле! — изкрещя той. — Да ги смачкаме до крак!

Сражението бе яростно. Първоначалният строй на Армията бе изчезнал и големи групи воители се биеха помежду си върху покритата с трупове земя.

Внезапно в редиците на Кулл прозвуча боен рог. Червените Унищожители се отдръпнаха от полесражението и отново се подредиха в боен ред. Всичко стана толкова бързо, че хората-Змии и последователите им не успяха да осъзнаят какво става. Отново се чу бойният рог и като лавина, мачкаща всичко под себе си, тежката кавалерия се вряза сред обърканите бойци на Змията. Ударът беше толкова силен, а и самите последователи на култа не бяха образували бойна линия, че почти цялата им кавалерия бе пометена и отхвърлена встрани.

От Изток се чу друг зов на боен рог и след миг през мъглата се появи Туранската кавалерия, предвождана от Кош, Кралят на Туралия размахваше меча си и пръв се вряза в редиците на хората-Змии.

Попаднали между двете армии, Децата на Змията и последователите им се биеха с отчаяна ярост.

Никой не поиска пощада, защото знаеше, че няма да я получи.

Отряд от около хиляда души успя да си проправи път и се втурна към долината. Посрещнаха ги стрелците на Грондар. Облак стрели се изсипа върху бягащите и преди да стигнат долината, половината коне бяха без ездачи. От двете им страни конниците на Верулия и Зарфуана ги обсипаха със стрели от късите си лъкове, а след това с извадени мечове се втурнаха върху тях. Нито един воин от армията на Змията не успя да достигне долината, водеща към храма.

Кулл се повдигна на стремената на коня и се огледа наоколо. Докъдето стигаше погледът му, се виждаха купчини мъртви тела, самотни коне препускаха през скалистата равнина. Последните огнища на съпротива бяха прегазени от Червените Унищожители и воините на Кош.

Внезапно погледът му зърна двадесетина хора-Змии и около двеста техни последователи — може би последните оцелели от кавалерията на врага, които се изскубнаха от сражението и препускаха на Запад. Като че ли студена ръка сграбчи сърцето на Краля.

— Брюле! — изрева той. — След мен, виж на Запад!

Кралят препусна с всички сили след бягащите. Знаеше, че някъде там е Ка-ну с двете Кралици и около стотина Пикти. Студена пот обля

челото му при мисълта какво може да се случи.

Брюле за миг бе разбрал какво става, вдигна глава и нададе протяжен вик на умиращо животно. Мигом част от Унищожителите препуснаха към него, а след това и след Краля.

Хората-Змии нападнаха Пиктите на Ка-ну, но те ги очакваха. Заобиколили като вал Кралиците, воините от Западните острови посрещнаха врага с дъжд от стрели. Няколко десетки бяха убити, но останалите нападаха с яростни викове защитниците. Схватката беше жестока. Пиктите се биеха пешком, според традициите си, като с късите си копия и извити мечове убиваха конете на неприятелите си и ги сваляха от тях. Мелето от мъртви коне и биещи се войници беше неопишуемо.

Хората, подчинени на жреците на Змията, падаха под ударите, но превъзхождаха по брой защитниците и обръчът около Ка-ну и двете Кралици все повече се стягаше. Един от хората-Змии, стоял досега встрани от схватката, пришпори коня си и със скок се озова зад линията на биещите се воители. Ка-ну го посрещна и го прободде с копието си, но друг човек-Змия нанесе с боздуган по шлема на стареца силен удар и го събори от коня. Стоящата наблизо Арим прободде човека-Змия в гърдите с късия си меч.

В този момент като копие, хвърлено от великан, Кулл се вряза в редиците на хората-Змии. Тежкия меч профуча със страшна сила във въздуха и отсече наведнъж главите на трима от хората-Змии. Пиктите изкрещяха от почуда — никой досега не беше виждал такъв удар. Кулл издигна меч над себе си, изви глава назад и зави като впускащ се в атака вълк. Очите му излъчваха лудост. Виждаше всичко в червена мъгла. Кралят налетя върху останалите десетина хора-Змии и започна да ги сече. Напразно жреците на Змията се опитваха да му противостоят. Тежките удари трошаха черепи, крака и ръце. Земята под краката на конете се напои с кръв. Кулл чу вика на Брюле, но не му обърна никакво внимание. Видя, че само двама от хората-Змии са все още на седлата и се нахвърли върху тях. Мечът разсече главата на единия, а единственият оцелял обърна коня си и се опита да избяга. Кулл подхвърли меч си във въздуха, хвана го като копие и с все сила го хвърли след бягачия. Острието прониза човека-Змия в гърба и се заби чак до дръжката.

Настъпи тишина.

Кралят бавно слезе от коня си, приближи убития и изтегли меча си. Изми го бавно в близкото поточе, образувано от непрекъснато валящия дъжд, прибра го в ножницата и се огледа. Навсякъде видя изумени лица, очи, вторачени в него, изпълнени с дива радост и боготворене. Дори очите на Брюле го гледаха по друг, по-особен начин.

Кралят тръгна към двете Кралици, застанали до конете си. Бегло видя Ка-ну, с преbledняло лице, поддържан от двама от воините си. Кулл спря пред двете жени, стисна ръка на Кралица Арим и застана срещу Морел.

Очите на момичето бяха приковани в него, зениците ѝ бяха разширени, в погледа ѝ се четеше възхищение и още нещо, което той не разбра.

— Здрава ли сте, Кралице на Грондар? — попита Кулл с дрезгав глас. — Само като си помисля, че можех да закъснея и да...

През тялото му премина силна тръпка. Той се олюля от вълнение и седна на най-близката скала. Беше като човек извън Времето, всичко му се струваше далечно и незначително, освен щастието, че тя е жива и всичко бе свършило. Наведе глава и безмълвно ридание разтърси раменете му. Всички стояха като вцепенени. Кулл, Кралят на Кралете, човекът, който бе смазал чудовищните хора-Змии веднъж завинаги, плачеше.

Почувства нежна ръка да гали сплъстената му от дъжда коса. Видя пред себе си лицето на Морел и разбра какво искаха да кажат очите ѝ.

Кулл тръсна глава и се изправи. Едната му ръка бе обгърнала девойката през раменете, а другата вдигаше високо бойния меч.

Възглас от хиляди гърла разтресе равнината.

— Кулл! Да живее Кулл! — Убиецът на Змията! Кулл — Кралят на Валузия!

— И Грондар — прошепна стоящият до него Брюле, но никой не го чу, освен Кралицата. Тя се притисна по-здраво до Кулл и бузите ѝ почервеняха.

— Не! — изкрещя Кулл. — Аз не съм убил Змията. Убихме я всички — Крал Кош, Ка-ну, Кралица Арим, Кралица Морел, Родер и Маршалът на Верулия. Всички ние, стоящи тук — копиеносци, стрелци с лъкове, конници и мечоносци. Народите на Грондар, Пиктия, Турания, Верулия, Валузия, Фарсун и Зарфуана. Имената ни ще се

предават от поколение на поколение векове наред. И дори отново между нас да има войни, всеки дълбоко в себе си ще знае, че в минали години той, баща му или дядо му са се били в най-важната Война, Войната за оцеляване на човешкия род. Воини, пълководци, Крале и Кралици от Седемте Империи, и вие, наемници от всички краища на света, Крал Кулл ви поздравява. Вие сте най-смелата и Велика Армия, която светът е виждал!

Повторен вик от десетки хиляди гърди, тракане на мечове и дрънчене на щитове разтърси въздуха.

Крал Кош се приближи до Кулл и го прегърна.

— Това бяха думи на място, Кралю! Чух от Брюле историята за клането в Двореца ти, но това, което видях тук с очите си, надхвърли всичко. В името на Валк, та ти сам нападна и насече десет от тези създания за по-малко от пет минути! Никога не съм виждал боец, съчетаващ такава смелост и способности на тактик. И толкова млад!

— Стига, Кош, ще се възгордея! — пошегува се Кулл. — Какво стана с храма?

— Унищожен е, Кулл. Още щом отидохме при скалите зад долината, започнахме да търсим пещери и подземни тунели. Открихме много, цялата скала бе издълбана като кошер. Наляхме в тях бурета с *черната* течност, която блика от земята в южните части на кралството ми, и я запалихме. Тя гори много по-добре от смолата и образува гъст задушлив пушек. След това оставих четири хиляди от воините ми, а с останалите се върнахме обратно, точно в момента, когато войската ти громеше конницата на хората-Змии. Избихме всички, нито един не успя да избяга на Север или в долината, с изключение на тези, които ти и Пиктите избихте тук. След това слязохме в долината. От храма изскочиха няколко хиляди защитници, но пехотата и стрелците от Грондар се справиха лесно с тях. Изтърколихме останалите бъчви с черна течност в храма и го възпламенихме. Отвътре се чуваха викове на ярост, стенания и вопли — изглежда, огънят, който беше лумнал зад хълма, бе проникнал по подземните тунели в храма. Оттам заизлизаха хора с горящи дрехи и коси, но всички бяха избити безмилостно. Отдръпнахме се от долината и тогава се чу силен гръмотевичен звук. Стените на храма се разцепиха и цялата сграда се срути, върху нея рухна скалата, на която бе опрян. Всичко е свършено, Кулл. Никога повече не ще видим Децата на Змията. Адът прибра рожбите си.

— Добре, Кош, приятелю мой — каза Кулл. — Тук мисията ни свърши, дано никога повече хората не се срещат с подобен ужас. Колко са жертвите?

— От наша страна около четири-пет хиляди души — отвърна Кралят на Туракия, — главно пехотинци от Фарсун, някои конници от Зарфуана и Туракия. Има убити от всички армии, но не забравяй, че за няколко часа унищожихме повече от четиридесет хиляди хора-Змии и техни привърженици. Битката при Каа-ал-Дал ще се помни дълго. А сега трябва да вървя, имам чувството, че все пак някой жив човек-Змия се е измъкнал на Север или Изток. Ще ги гоним чак до водите на Източното море, Кулл.

— Върви, приятелю — отвърна му Кулл, — и нека Валк язди с теб!

— Между другото, поздравявам Ви с добрия избор, Кралице! — усмихна се Кош на Морел. — По-добър от този не може да се направи.

Морел се изчерви, а Кулл каза с изтънял глас:

— Но аз още не съм...

— Да, разбира се, не си! Но има ли смисъл от официално предложение, след като човек види лицата ви. Кулл, ще ми станеш съсед, вземайки и трона на Грондар. Но и аз не ти отстъпвам — уговорих женитбата на Родер, престолонаследника на Фарсун, с най-голямата си дъщеря.

И с весел смях Кралят на Туракия подкара коня си на Изток.

Приближиха до останалите.

Ка-ну беше блед, но вече се държеше сам на краката си.

— Помниш ли разговора ни от онази нощ, в Пиктското посолство, в Града на Чудесата? Могъщи Кулл? Не бях ли прав?

— Аз бях глупакът, Мъдрецо. Добре ли си? Да приготвим ли носилка?

— Недей се занимава с това, Кралю, виждам, че имаш нещо много по-приятно, за което трябва да мислиш — в очите на Ка-ну се появиха весели пламъчета. — Червени устни като розова пъпка, ти говорих тогава аз, но ти мислеше, че съм изглупял старец. Върви, аз ще остана за малко в Зарфуана. Кралица Арим ме покани, може би там ще се оправя по-бързо.

— Винаги си бил по-различен от другите, Мъдрецо — отвърна му Кулл и махна с ръка на Арим.

Голямата Армия тръгна обратно на Запад. Кулл яздеше отпред, а от дясната му страна бе Морел. На около десетина метра зад тях се движеха Брюле и останалите.

— Бих искал да ти кажа нещо хубаво, както го правят в балните зали на Двореца ми — започна Кулл. — Но думите не могат да излязат от устата ми. Винаги ми се струва, че не отговарят на това, което чувствам...

Тук той се обърка съвсем и тръсна глава.

— Недей да говориш, Кулл. Днес присъствах на най-съдбовната битка в човешката история, видях събрани заедно владетелите на Седемте Империи, видях един воин, който спаси Света, да плаче за мен. Какво повече може да иска една жена?

Тя приближи коня си до неговия и го целуна по устните.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.